V. évfolyam. 40. szám

1949 szeptember 30

Ludas Matyi

Tervkölcsön

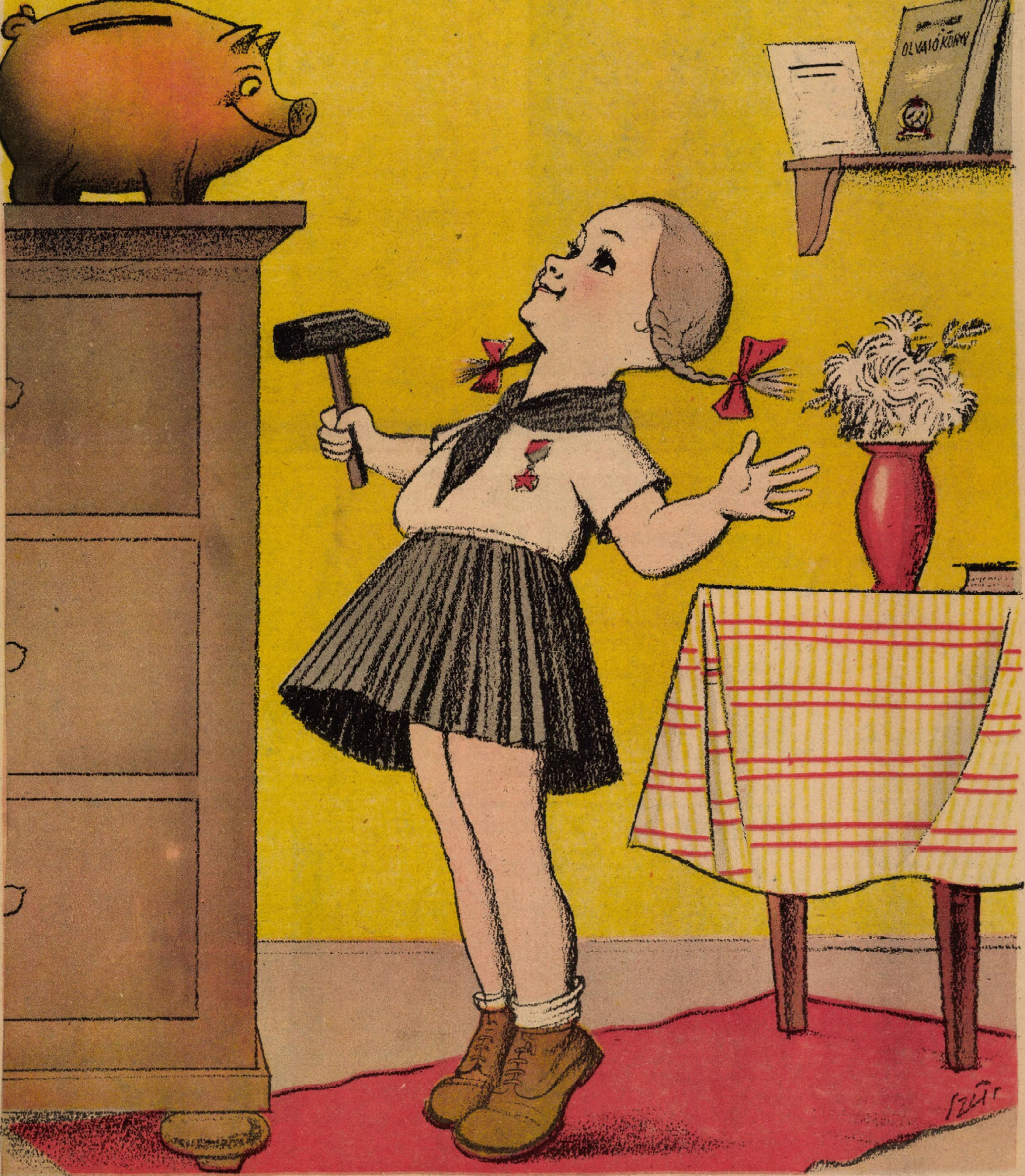
OLVASÓKÖNYV
Szűr

— Ne haragudj malackám, hogy feltörlek, de én is részt akarok venni a tervkölcsönben!

70 fillér

Három gyertya áll magában

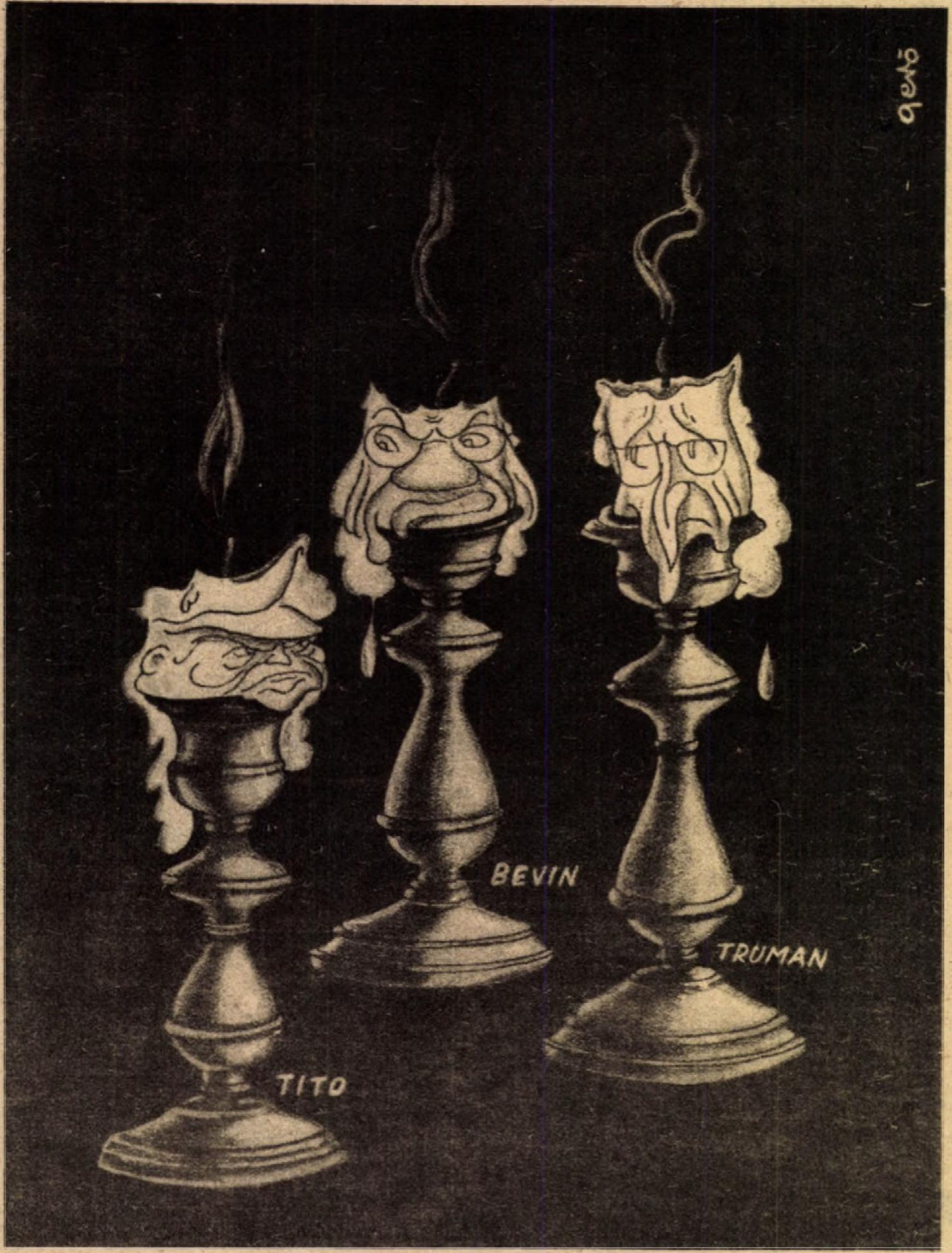

Truman: Leégtünk, komám ...

Duett

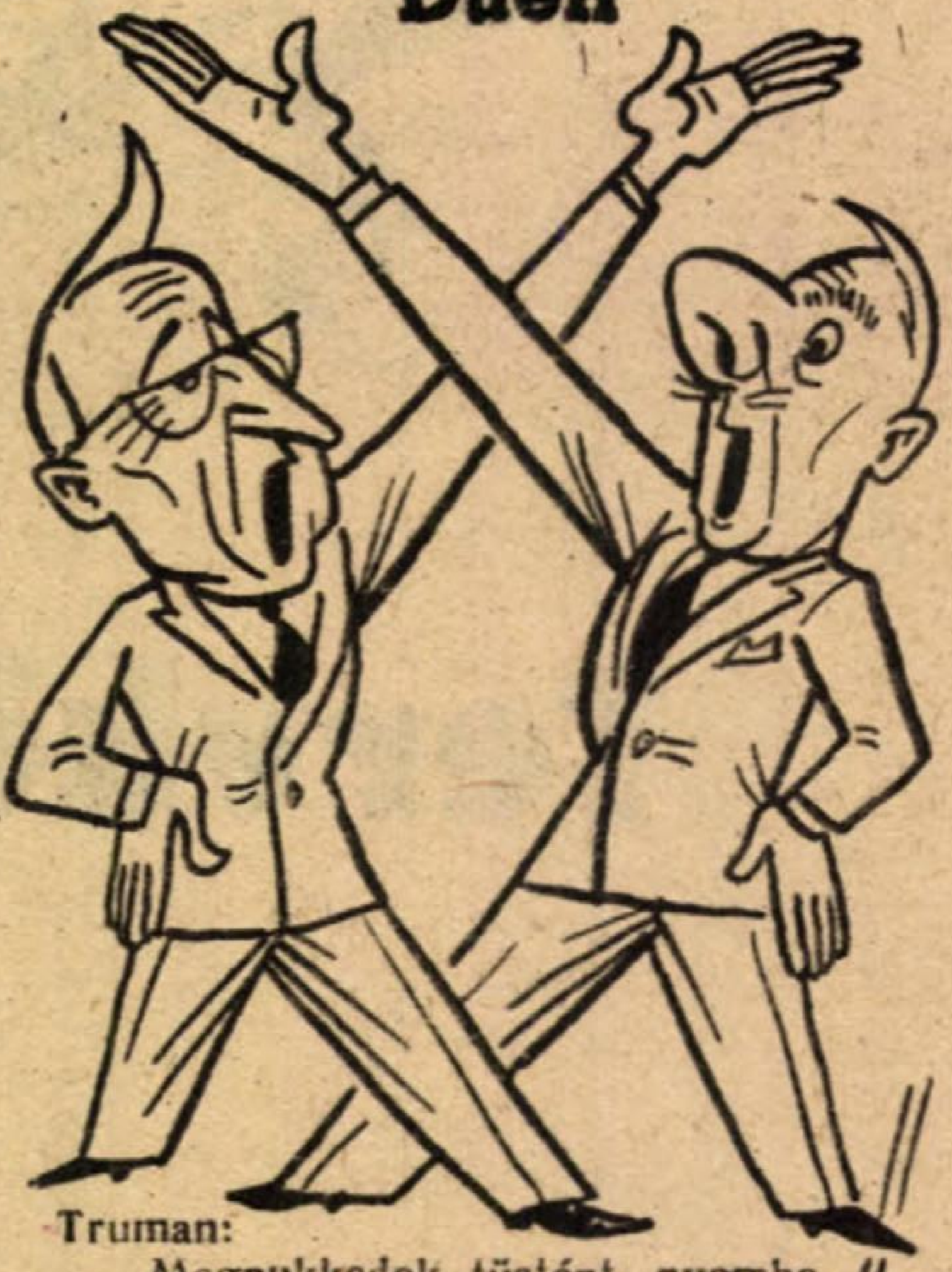

Truman:

Megpukkadok tüstént, nyomba,
Nem titok az atombomba!
Megesz már a fene bizton,
Nem titok már az én titkom!
Pedig mit nem tettem érte!
Ez is kérte, az is kérte,
Ültem rajta én, barátom,
Attól fényes a nadrágom,
Odatettem, idetettem,
Ajnároztam, dédelgettem,
Odadugtam, idedugtam,
Bomba volt már minden lukban,
Elrakhatom, dugdoshatom,
Mégse titok már az atom,
Szavamban az volt a szellem,
Jellemzésemben a jellem,
Gondolatomban a kellem,
Avval döngettem a mellem,
Ne csodáld, hogy felordítok,
Ha az atom már nem titok!
Remeg májam, vesém, sonkám,
Mit csináljak Achesonkám?

Acheson:

Öreg ember vagy már, fiú,
Ne legyél hát olyan hiú,
Leszoktál már az ivásról,
Szerelemről, dohányzásról,
Az atomról is leszokhatsz,
Vagy új mesterséghez foghatsz!

Egy jegyzék margójára

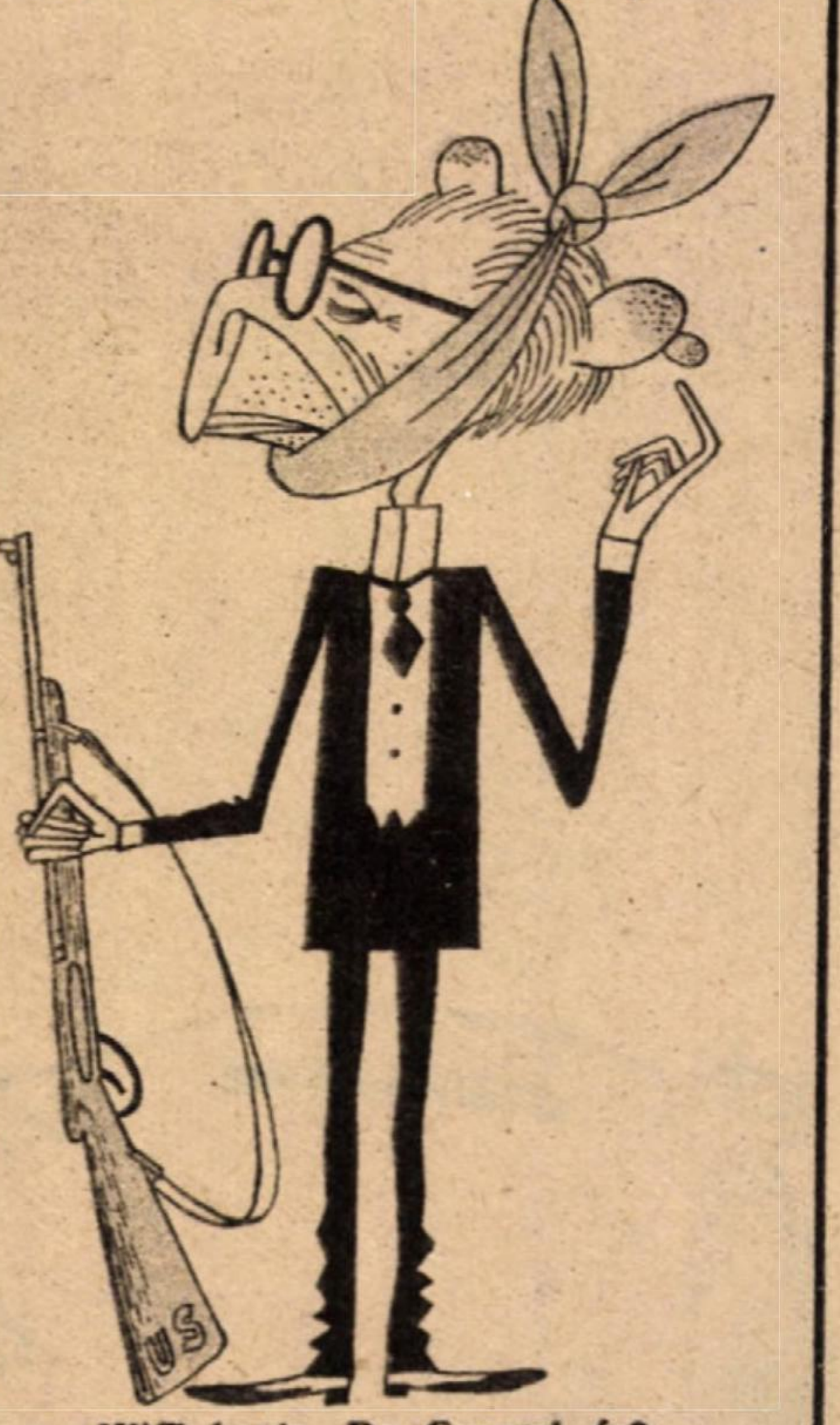

— Kitől kapta, De Gasperi úr?
— A fegyvert az USA-tól, a flemmet a Szovjetúniótól.

Két angol beszélget

— Mondd, kérlek, mennyiben érint bennünket a font leértékelése?

— Csak annyiban, hogy azt a húst, amit eddig 3 fontért nem lehetett kapni, ezentúl 6 fontért nem lehet majd kapni.

Gyujtsunk rá...!

Fájt a fejem, stb. — szóval azt mondta az orvos, hogy mérsékeljem a dohányzást. Ám, hogyan mérsékeljem? Eltűnődtem és tűnődés közben rágyujtottam. Nagyon ízlett. Rá akartam gyujtani a következőre, de közben eszembe jutott a mérséklés. Hát, mégis hogyan?... Aztán kaptam egy pár tanácsot.

Az ember vesz egy szipkát, az kihüti a füstöt. Vettem egy szipkát, kihűtöttem a füstöt.

A szipkát teletömi az ember vattával, az felfogja a nikotint. Teletömtem a szipkát vattával, az felfogta a nikotint.

Az ember fél cigarettát tesz a szipkába. Fél cigarettát tettem a szipkába.

Hármat szippant kérem, aztán eldobja. Hármat szippantottam kérem, aztán eldobtam.

Az ember nikotex-gyártmányt szív, ha vigyázni akar az egészségére. Nikotex-gyártmányt szívtam, mert vigyázni akartam az egészségemre.

Cukorkát vesz, savanyút, azt rágja. Cukorkát vettem, savanyút, azt rágtam.

Beül az ember a moziba, szünetben nem megy ki, így legalább két órán át nem szív. Beültem a moziba, szünetben nem mentem ki, így legalább két órán át nem szívtam.

Felkelés után, éhgyomorra semmiesetre sem gyujt rá az ember. Felkelés után, éhgyomorra semmiesetre sem gyujtottam rá.

Ma találkozom egy régi ismerőssel, fáj nagyon a feje, stb.

— Semmi az egész, nekem is azt tanácsolták, hogy mérsékelten dohányozzak... Könnyű hozzáfogni, az ember vesz egy szipkát, teletömi vattával...

— Nem veszek és nem tömök, — az ismerős közbevág — hiszen én egyáltalán nem is dohányzom...

— Nem? — elcsodálkoztam, hogy milyen érthetetlenek az emberek, — de hiszen attól még mérsékelheti!...

Én sem dohányoztam mindaddig, míg az orvosok azt nem mondták, hogy keveset szívjak. Azért kezdtem dohányozni, mert szót akartam fogadni az orvosomnak.

BODÓ BÉLA.

Nyereségrészesedés kifizetése

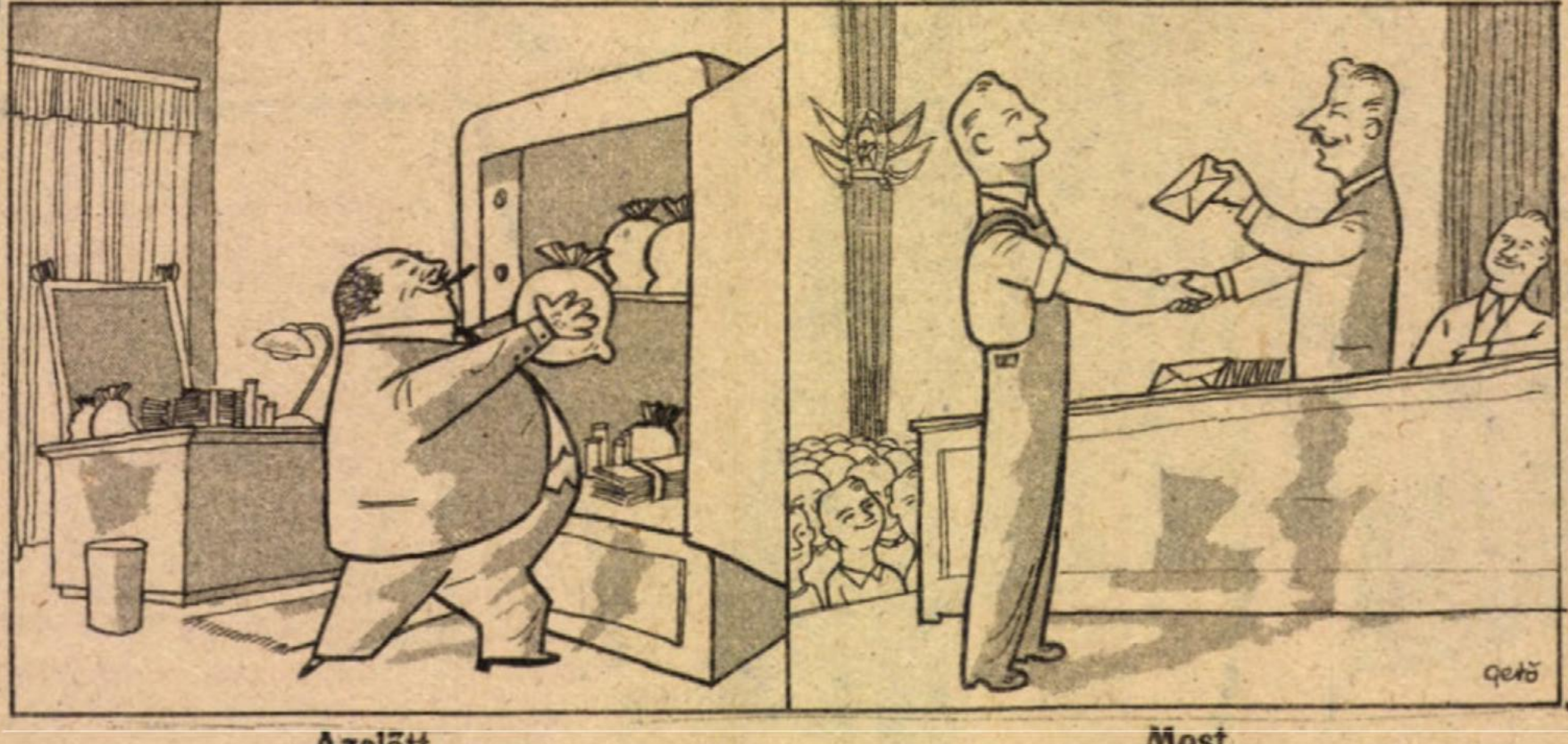

Azelőtt. Most.

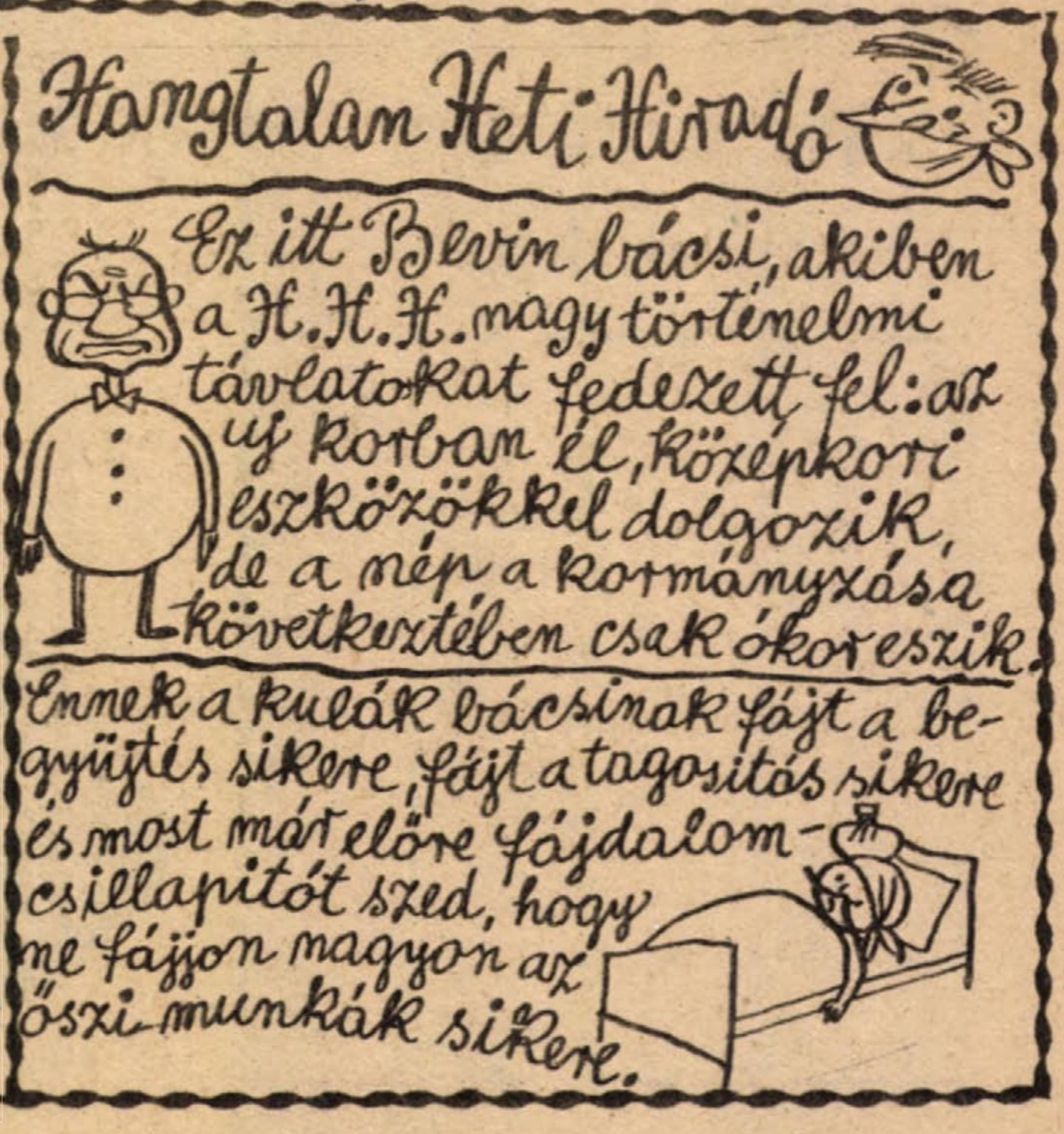

Ez itt Bevin bácsi, akiben a H.H.H. nagy történelmi távlatokat fedezett fel: az uj korban él, középkori eszközökkel dolgozik, de a nép a kormányzása következtében csak ókoreszik.

Ennek a kulák bácsinak fájt a begyüjtés sikere, fájt a tagositás sikere és most már előre fájdalomcsillapitót szed, hogy ne fájjon nagyon az őszi munkák sikere.

Megszámozzák a futballistákat

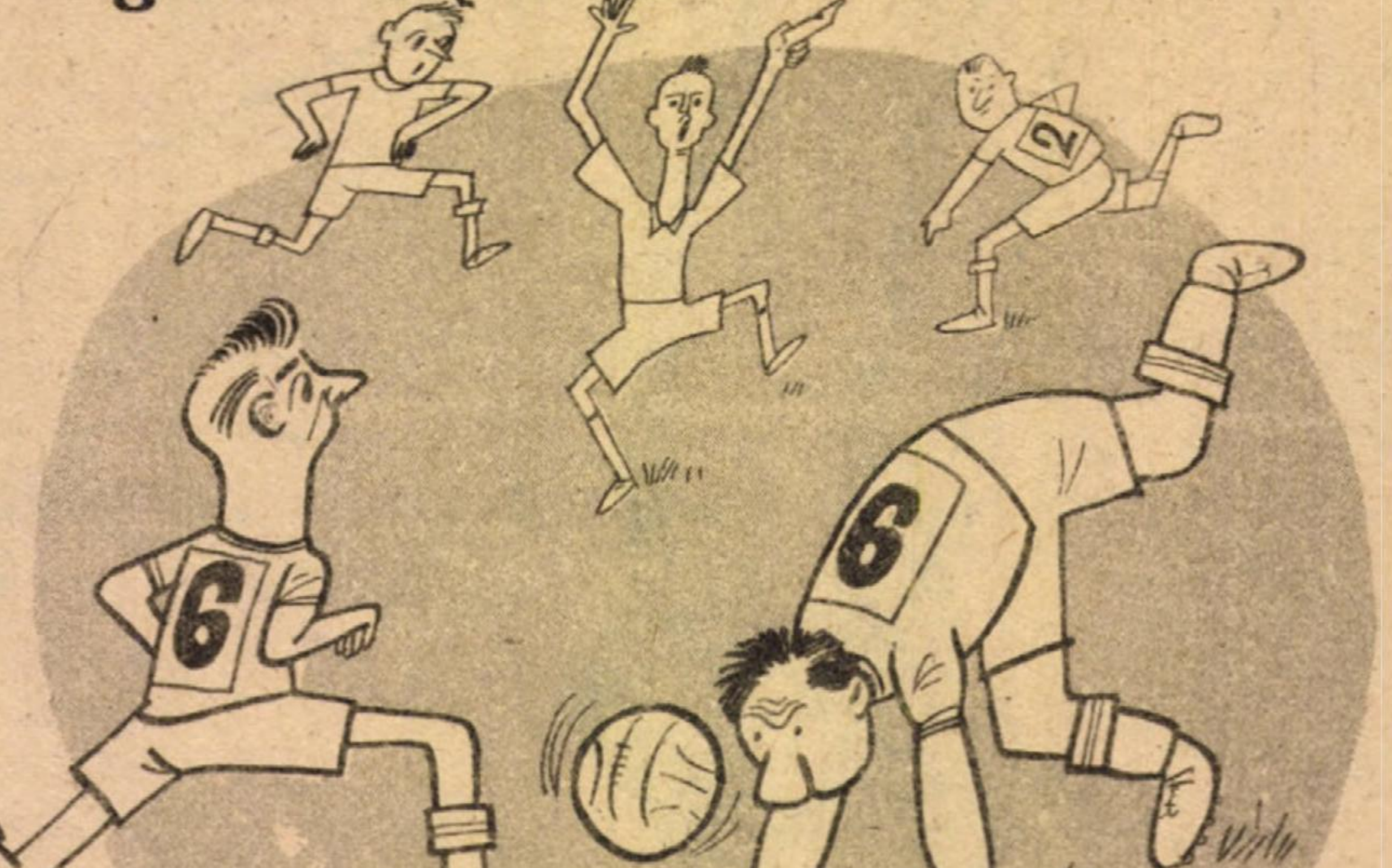

Játékvezető: Állj! Két hatos játszik egy csapatban!

Elszabott árak

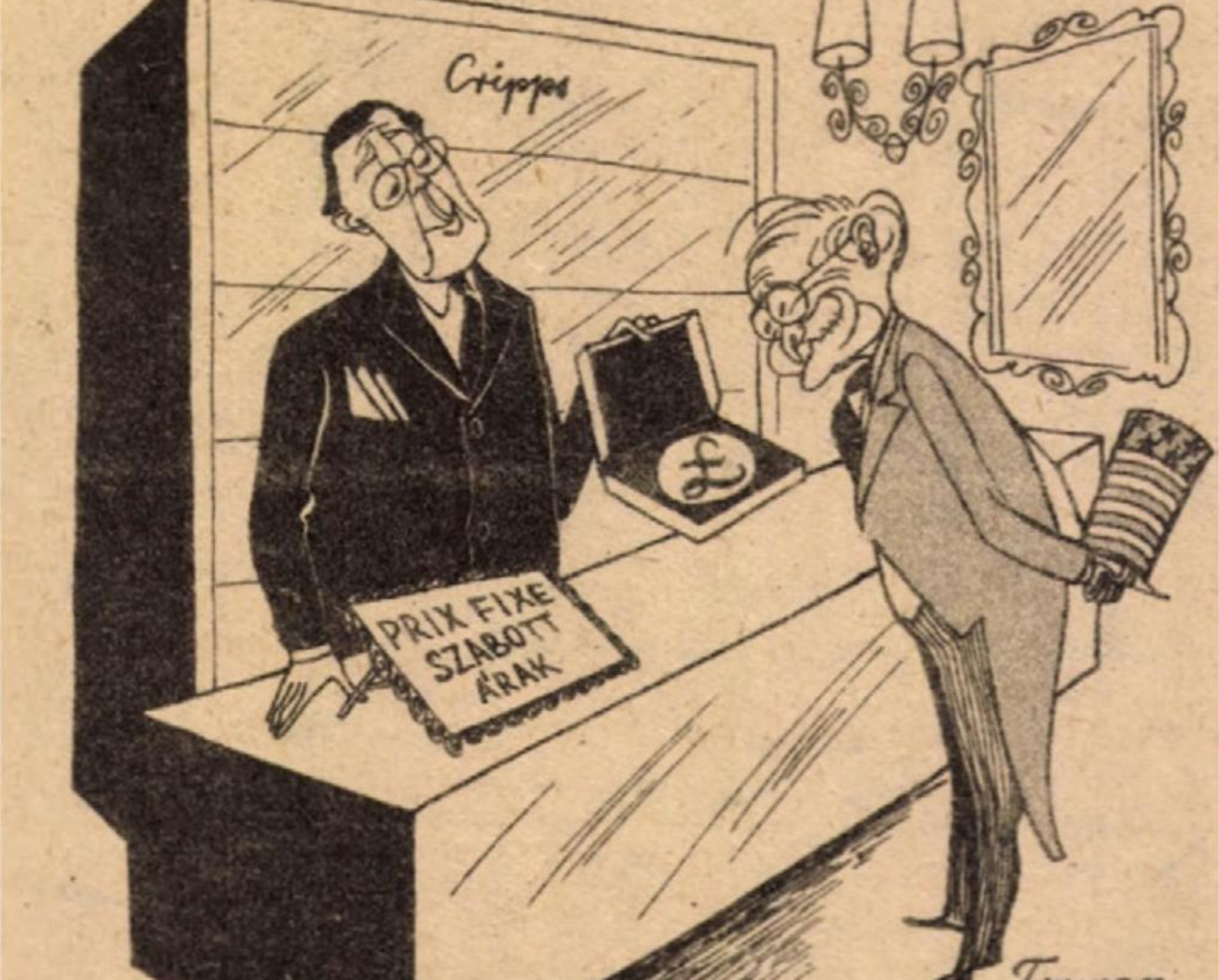

Truman: Mi ennek az ára?
Cripps: Négy dollár három cent.
Truman: Kettő nyolcvanat adok érte.
Cripps: Vigye, a magáé.

Könnyű a diagnózis

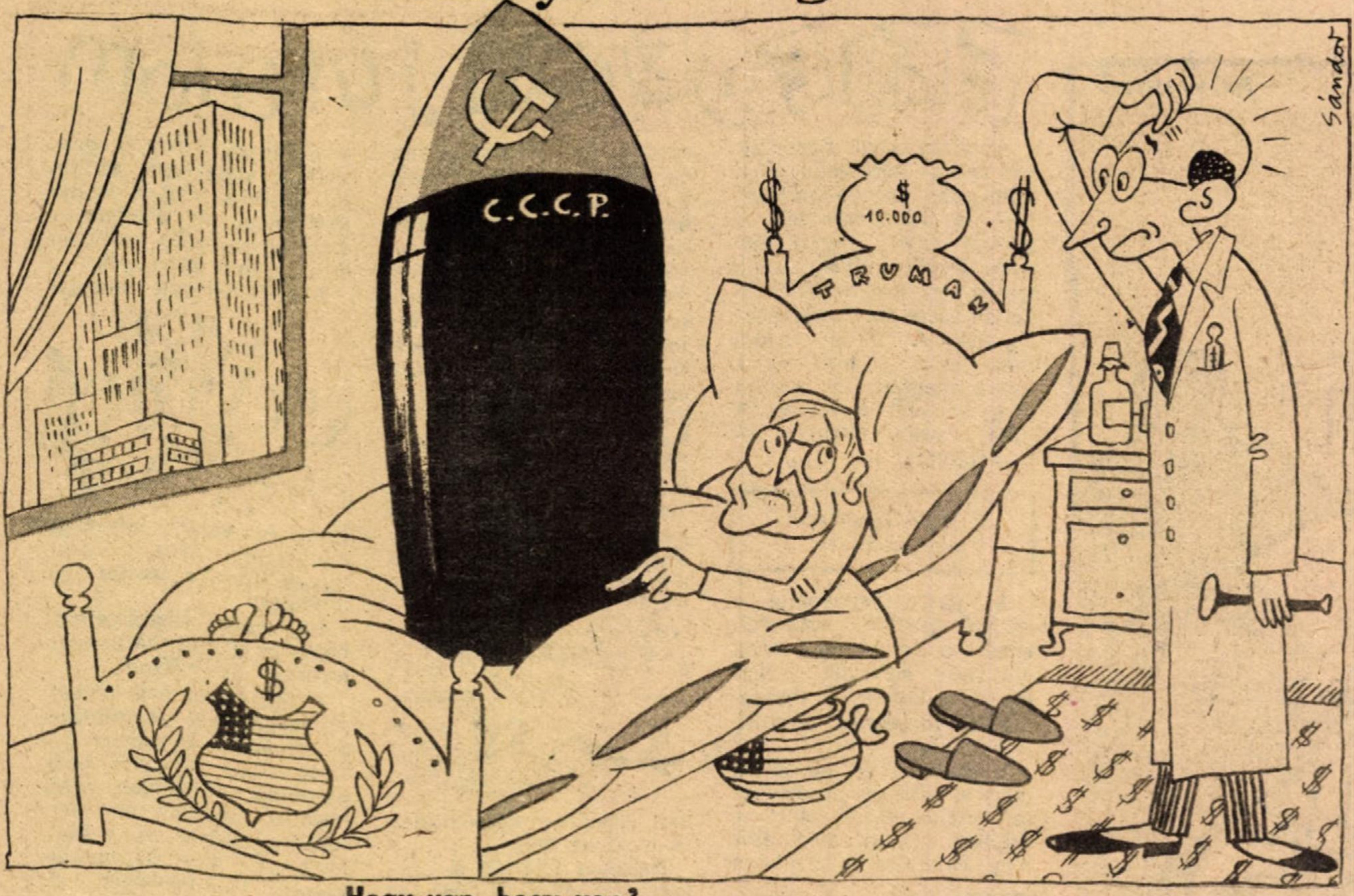

— Hogy van, hogy van?
— Sajnos, nem jól. Itt valami erős nyomást érzek.

Uj helyzet!

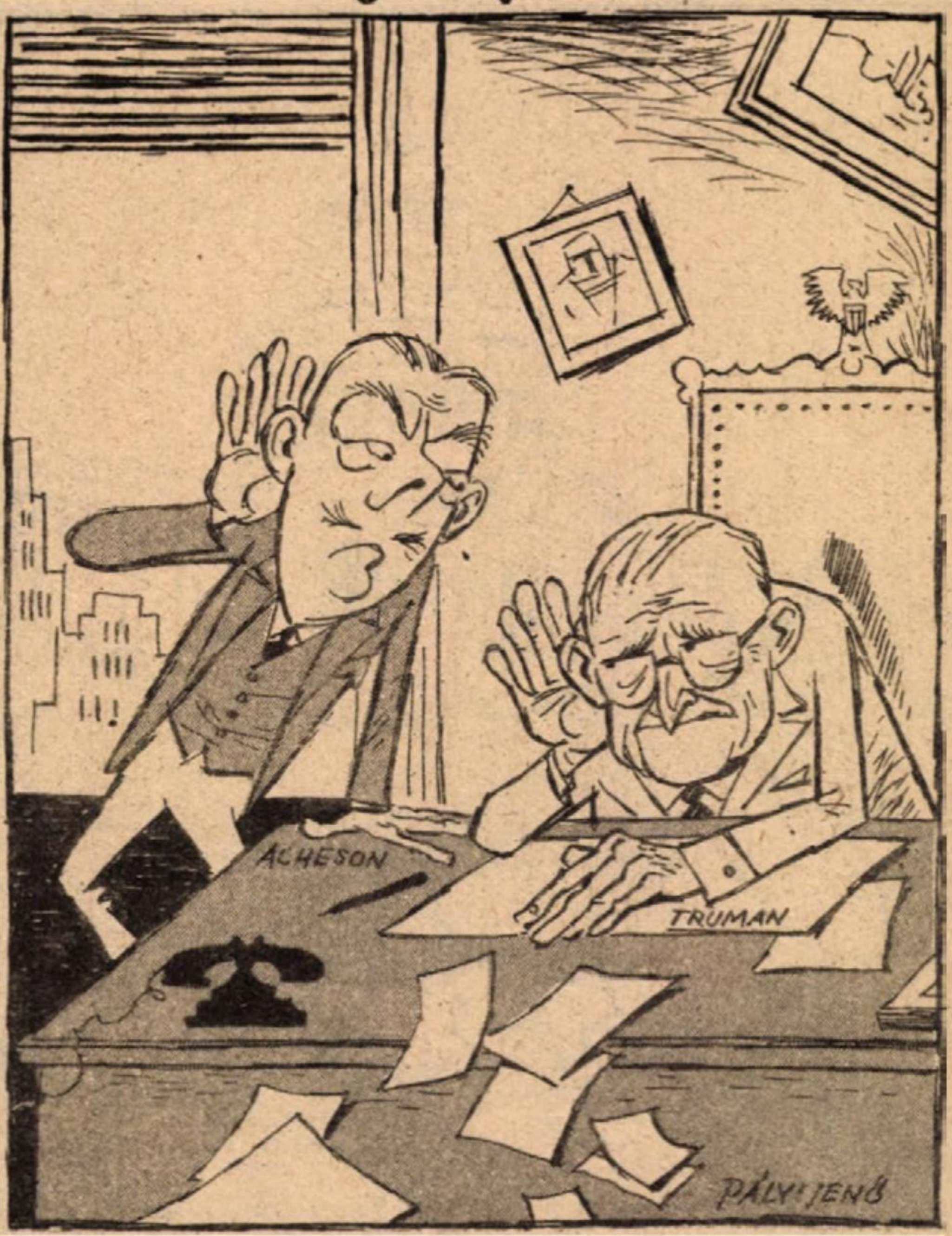

— Szent ég! Atomrobbantás történt a Szovjetunióban!
— Félsz, hogy háború lesz?
— Nem. Félek, hogy béke lesz.

Kutyafuttában

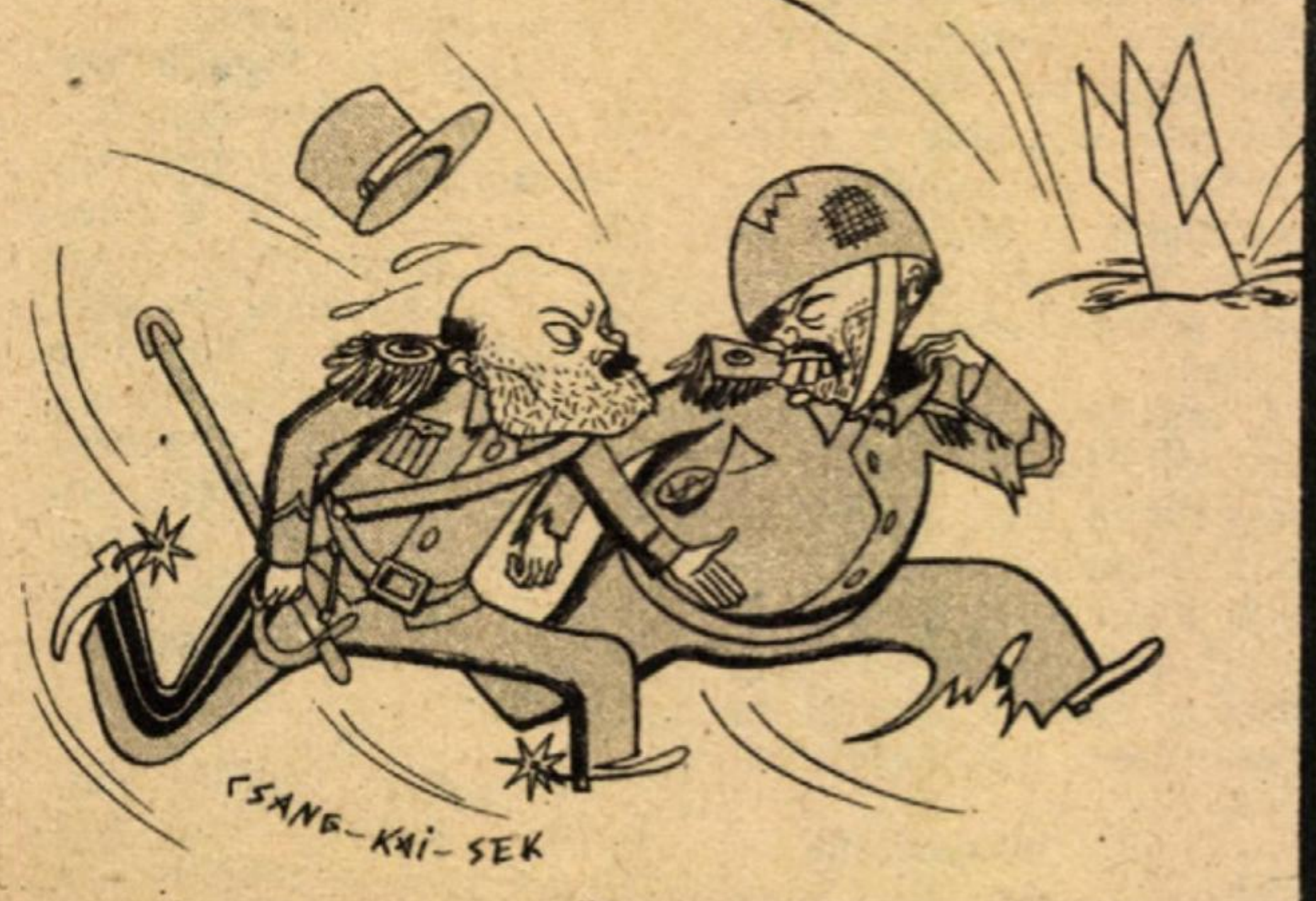

— Tábornok úr, kikiáltották a kínai népköztársaságot.
— Mondja már! Gyorsabban úgyse tudok futni . . .

Amerikában is van szép grafikon

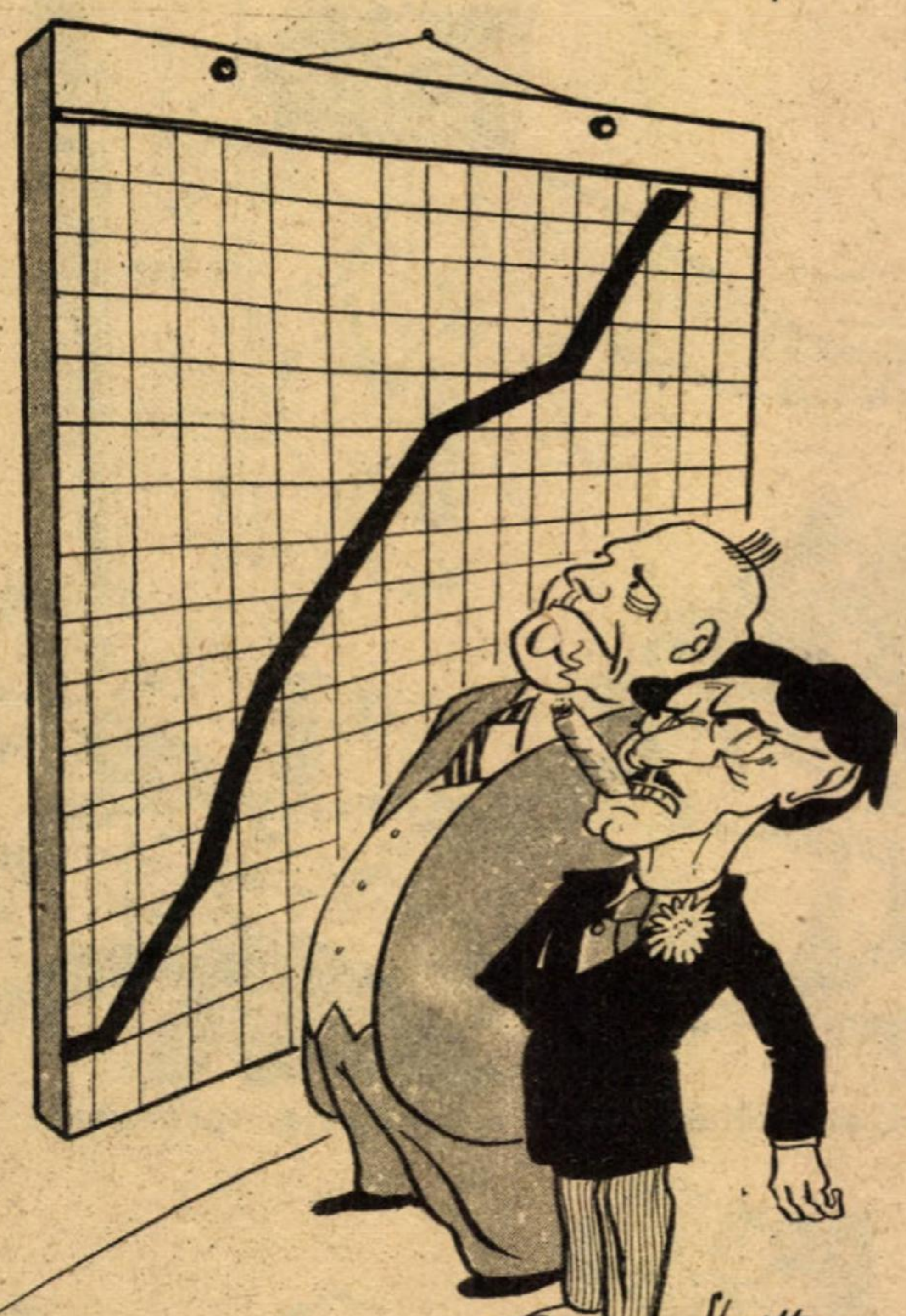

— De szép emelkedő grafikon, Sir! A termelésé?
— Nem, Sir. A csődöké . . .

Szegény ló...

A kocsma előtt megállt egy rozoga kocsi, amit egy valószínűtlenül sovány ló húzott, a kocsis bement a kocsmába, egy fröccsre. A kocsmáros kinézett az ajtón és szomorúan nézte a sovány lovat:

— Rossz bőrben van ez a paripa, öregem. Nem áll el sokáig! — jegyezte meg tárgyilagosan.

A kocsis legyintett:

— Á, nincs a Rárónak semmi baja, csak peche van. Mindennap fej vagy írást játszom vele és az a tét, hogy vagy magamnak veszek egy fröccsöt, vagy neki veszek zabot. És vagy két hete ez a szegény ló a legnagyobb pechben van. Mindig veszít.

DIVATBEMUTATÓ A FRADI-PÁLYÁN.

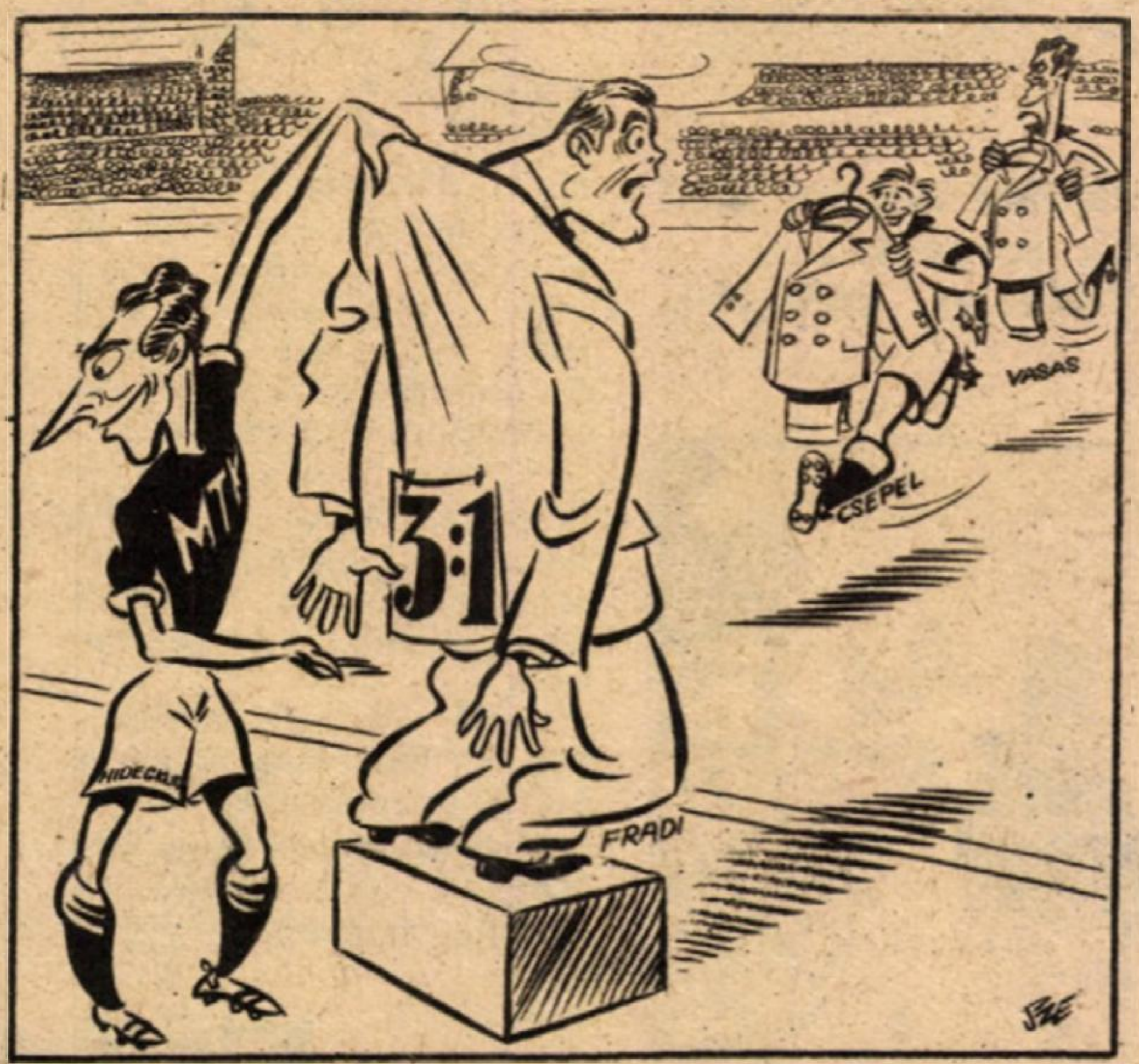

Az MTK nagy ruhája után a Csepel- és a Vasas-ruhák következnek?

Egy amerikai apróhirdetés

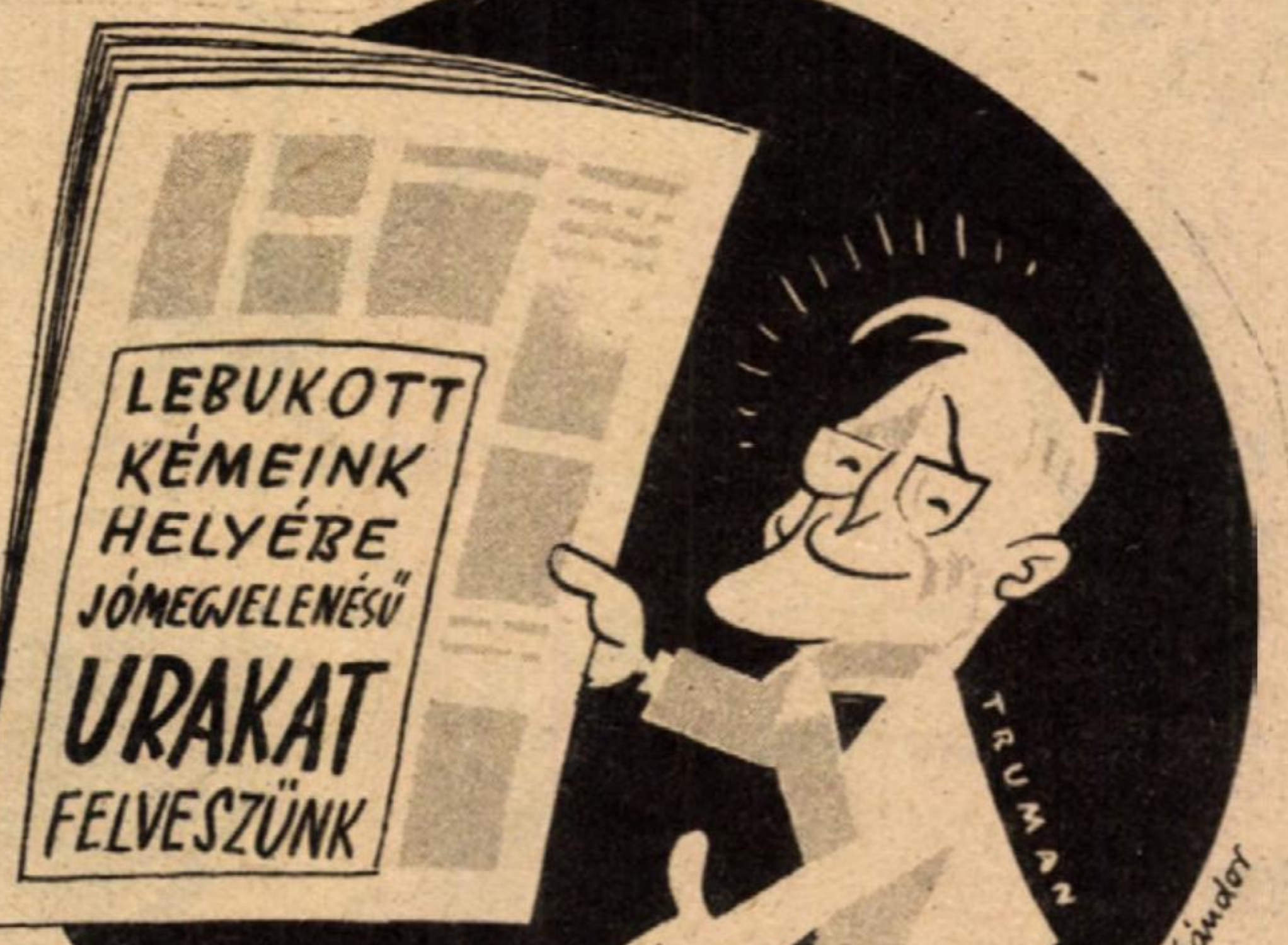
LEBUKOTT KÉMEINK HELYÉBE JÓMEGJELENÉSŰ URAKAT FELVESZÜNK
TRUMAN
Sándor

— És még azt mondják, hogy nálunk nincsenek új munkaalkalmak!

Ez a szaktárs szereti a gyerekeket

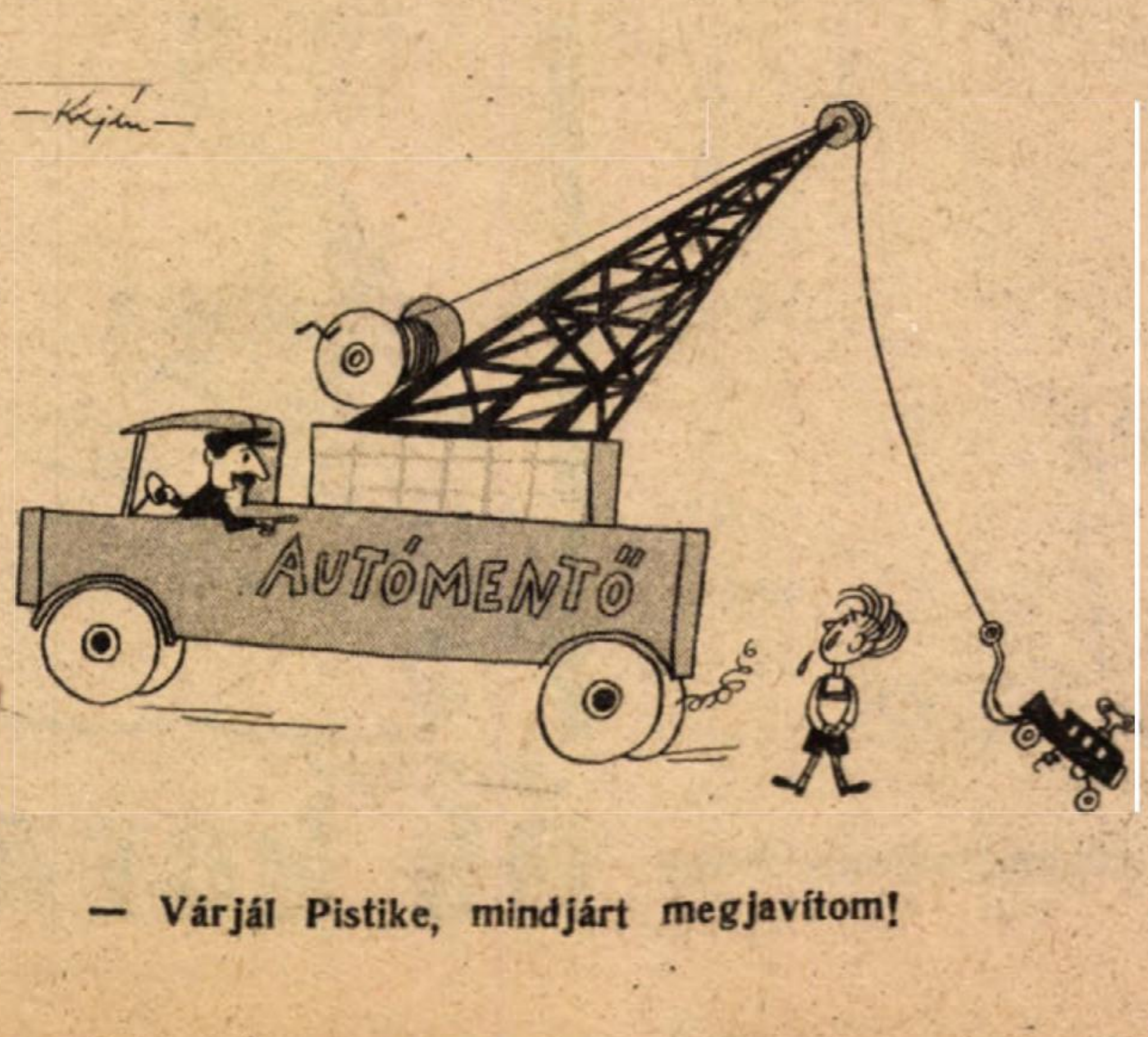

— Várjál Pistike, mindjárt megjavítom!

Mr. Truman divatgondjai

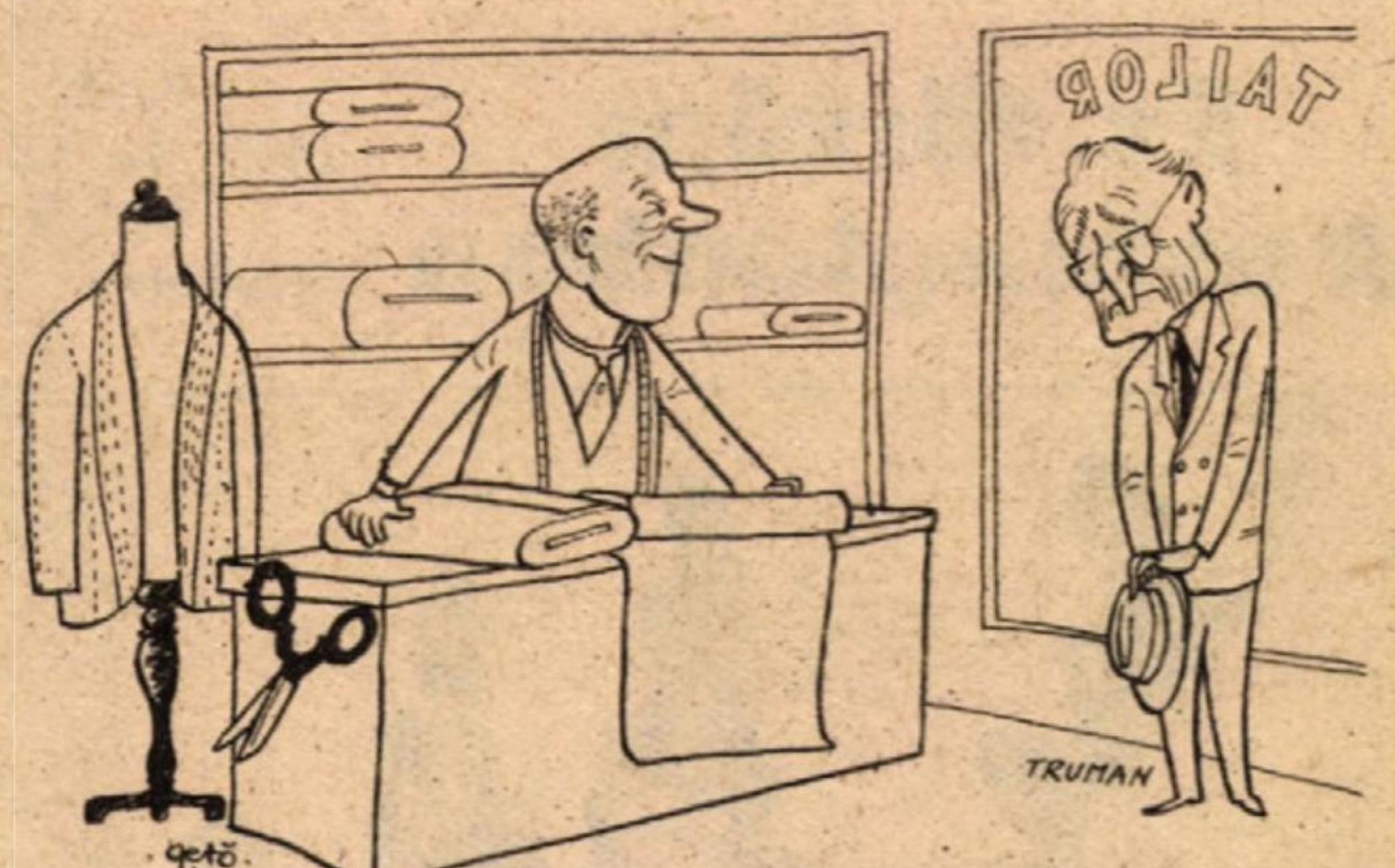

— Meg akarom siratni az én kedves Rajkomat. Milyen anyagból csináltassam a gyászruhát?
— Csináltassa a budapesti tárgyalás anyagából.

Csodák országa

Szombaton elmentem a kislányommal a Paulay Ede-utcai új Úttörő Színházba, ahol Princev és Hocsinszkij „Csodák országa” című mesejátékát mutatták be.

Körülöttem rengeteg atya ült rengeteg kislánynyal, rengeteg kisfiúval és szégyenkező, mentegetődző arckifejezéssel.

— Mit csináljak? — mondta B. nevű ismerősöm. — Nem volt más, aki elhozza a gyerekemet.

— Én majd alszom közben, — mondta K., a híres belgyógyász. — Legalább egyszer rendesen kialszom magam.

Én nem vagyok ilyen panaszkodó természetű, csupán a kislányomnak jegyeztem meg csendesen:

— Sohasem fogod tudni ezt meghálálni nekem, kislányom! Negyvenhároméves fejjel gyerekszínházba megyek veled! Gyerekszínházba! Én!

Tovább is fejtegettem volna a dolgot, de szétnyílt a függöny és a szomszédaim lepisszegtek. A színpadon Fakras el Amara, a csodálatos varázsló, a nagy Ibn Daud fia, megkezdte mesterkedéseit az aranyos kis Dimával.

Hamarosan még idegesebb lettem, mert egy nagykontyú nő ült előttem és nem láttam tisztán, mit csinál Fakras el Amara, nem mintha érdekelt volna de hát az ember szereti tudni, hogy mi történik körülötte. Engem nem érdekelt a dolog, de a szomszédaimat, úgylátszik, hallatlanul felizgatta, érdekes, hogy így hat a mese felnőtt emberekre. B. nevű ismerősöm mellettem körmét a tenyerébe vájta izgalmában, K., a híres belgyógyász az ujját szopva bámult a színpadra, szemei tágranyíltak és a lábával dobogott, L, az építész szemében könny csillogott, Y, a főszerkesztő pedig csukolva felzokogott, miközben a tudományos expedició és Fakras el Amara, a csodálatos varázsló, a nagy Ibn Daud fia a tűzvirágért versengett. Én persze sokkal komolyabb ember vagyok, énrám nem hatott a mese, csak akkor lábadt könnybe a szemem, amikor a rokonszenves Turumbájev belezuhant a szakadékba. Ez is, csak egy pillanatig tartott persze, mert részben komoly ember vagyok, akit hidegen hagy a mese, részben pedig kiderült, hogy Turumbájevnek semmi komolyabb baja nem történt. Hanem körülöttem annál inkább izgultak ezek a csacsi felnőttek. L. a széktámlát verte, B. a lábával dobogott, G. dudolt izgalmában, az építész pedig a száját csipkedte.

— Na, hogy tetszett pajtás? — szólítottam meg a végén egy úttörőgyereket.

— Pompás volt — csillant fel a gyerek szeme —, csak tetszik tudni, egy kicsit sok bajunk volt a közönséggel.

— Nehéz ilyen kisgyerekekkel — bólintottam megértően.

— Igen, — hagyta helyben az úttörőgyerek. — Az a bácsi ottan például — mondta a híres belgyógyászra mutatva — mindenáron fel akart rohanni a színpadra, hogy megverje a gonosz varázslót.

Gergely Miklós

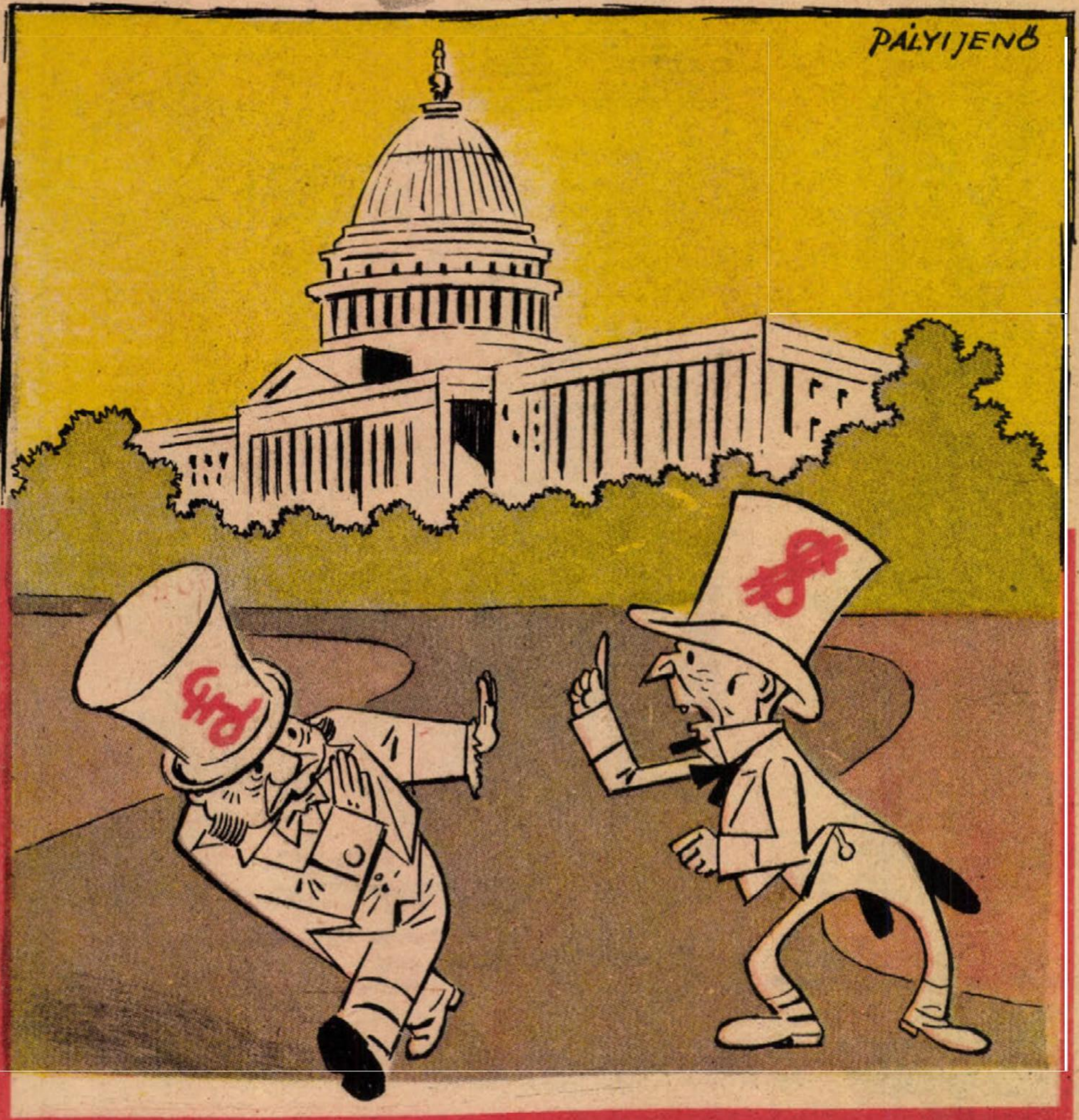

Ez történt Washingtonban

Font: Beszélhet nekem, amit akar. Le vagyok én csak . . .
Dollár: Értékelve, kollégám, értékelve!

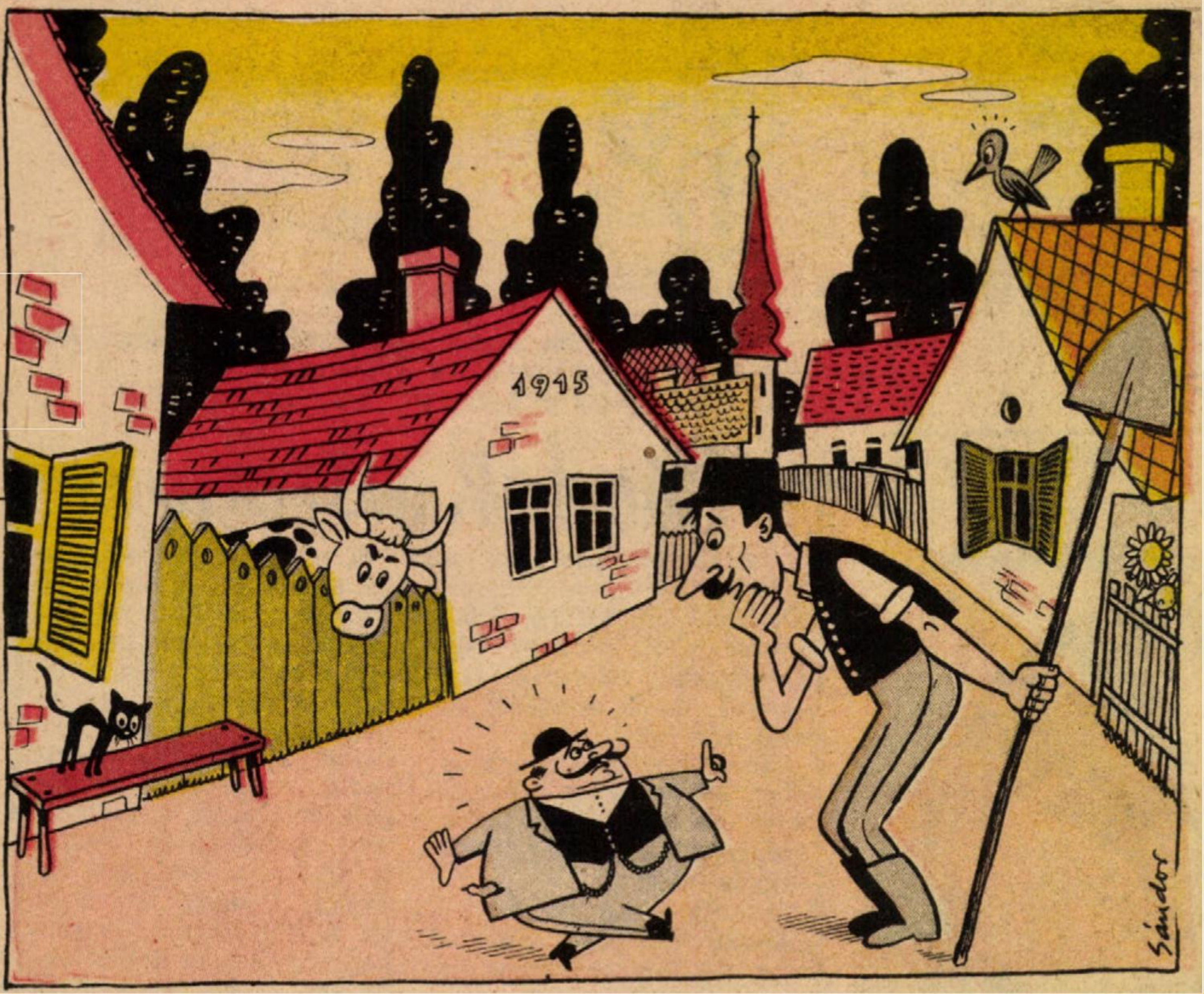

Ilyen kicsi lett

— Mi történt magával, kulák uram?
— Elolvastam a Rajk-ügy tárgyalását.

A nagy gőzfürdőben

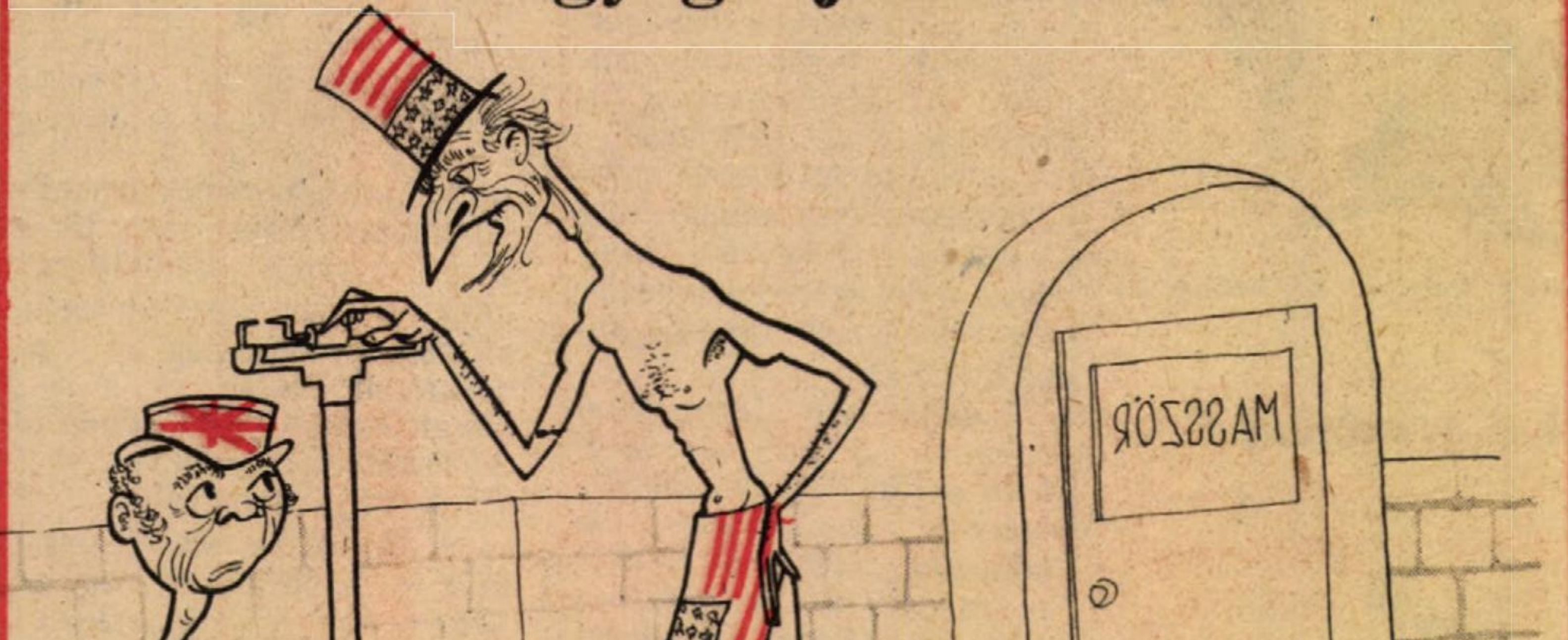

A masszőr: Még egy pár fontot le kell masszíroznom, hogy minden felesleges hús lejöjjön!

FEJEDELMI jutalom

A rózsadombi Zápor-utcában egy körülbelül másfélméteres spárgadarab haladt az úttest közepén. A spárga egyik végén egy apró fekete kutyát, másik végén egy magas férfit vehetett észre az alapos megfigyelő. A 26-os számú villa előtt a férfi és a kutya megállt, a spárga meg lefeküdt a földre. A villa rácsos kapuján zománctábla:

Ágh Tihamér
hegedűművész

A férfi megnyomta a csengő gombját, aztán felemelte a kutyát és a hóna alá vette. Herkules — így hívták a kutyát — reszketett és idegesnek látszott. A férfi is.

Bekötött fejű nő jelent meg a villához vezető lépcső tetején. A nő lejött az ajtóhoz s csak most látta meg Herkulest a férfi hóna alatt. „Herkules!" — kiáltotta eszelős örömmel és kinyitotta az ajtót. Aztán, hogy a férfi belépett, kicibálta hóna alól Herkulest és összecsókolta. A jelenet könnyekig megható volt.

— Hol találta meg? — kérdezte végül a férfit, amikor a kutya személyazonosságát a szagáról kétségtelenül megállapította.

— A Malinovszki-fasorban — felelte az a hősök hideg nyugalmával.

Mialatt felmentek a lépcsőn, a férfi röviden elmondta, hogyan történt a dolog. A Városmajorban ült egy padon, ott olvasta a hirdetést az ujságban, hogy egy Herkules névre hallgató fekete rattler elveszett, a megtalálónak magas jutalom. Félórával később a Malinovszki-fasorban szembe jött vele Herkules. Azonnal felismerte. Herkules! — kiáltott rá, erre a kutya megfordult és loholni kezdett. Fölfelé, a Nyúl-utcában. Ő utána, rettegve attól a lehetőségtől, hogy hazáig kergeti a dögöt és akkor elesik a jutalomtól. Szerencsére a Fillér-utca sarkán elcsípte a nyomorultat és most itt van.

Eközben felértek a csukott verandára. A férfi leült egy fonott székre, a nő pedig Herkulessel eltünt az ajtó mögött. Nemsokára megjelent újból, most már a kutya nélkül.

— A mester boldog — közölte. — Nemsokára kéretni fogja önt. Azt hiszem, meg lesz elégedve a jutalommal . . . — mondta, rámosolygott a férfire és elment. A férfi megigazította a nyakkendőjét a tükörben.

A mester csakugyan boldog volt. Hosszú ideig szorongatta a hős megtaláló kezét s aztán hellyel kínálta meg. A férfi szabadkozott, sok dolga van még, köszöni. (Ide a pénzzel és gyerünk — gondolta magában.)

— Sokat tanakodtam — szólt a mester —, hogy mennyivel jutalmazzam azt, aki nekem Herkulest visszahozza. Arra is gondoltam, megkérem az illetőt: mondja meg ő, mennyit kíván. De ismerem az embereket. Néha egészen érthetetlenül szerények.

A férfi tétován mosolygott és valami olyasmit motyogott, hogy csakugyan. Erre a mester így folytatta:

Így aztán elhatároztam, hogy az illetőt háromezer forinttal jutalmazom.

A férfi most már leült és zsebkendőjével megtörölte a homlokát. Háromezer forint? Nem. Ennyire nem számított. Maximum száz forintra gondolt és már azzal is beérte volna boldogan. És most háromezer forint! Tulajdonképen el sem fogadhatja. Rútul kihasználni egy szerető szív gyengeségét . . . Nem. Erkölcstelen.

— Há . . . há . . . — nyögte — csakugyan?

A mester bólintott.

— Nem is fogadhatom el . . . Nem... Azt hiszem...

— Fogadja el nyugodtan — mosolygott a mester —, megérdemli. Most pedig — folytatta és már a kezében volt a hegedűje — most pedig eljátszom önnek Brahms cisz-moll etüdjét. Tegnapelőtt játszottam lemezre, háromezer forintért . . . És most önnek . . . Herkulesért . . . ingyen.

*

És amikor végülis kikísérte a kapuig, még egy cigarettával is megkínálta.

Tabi László

Elefánt a nagyvárosban

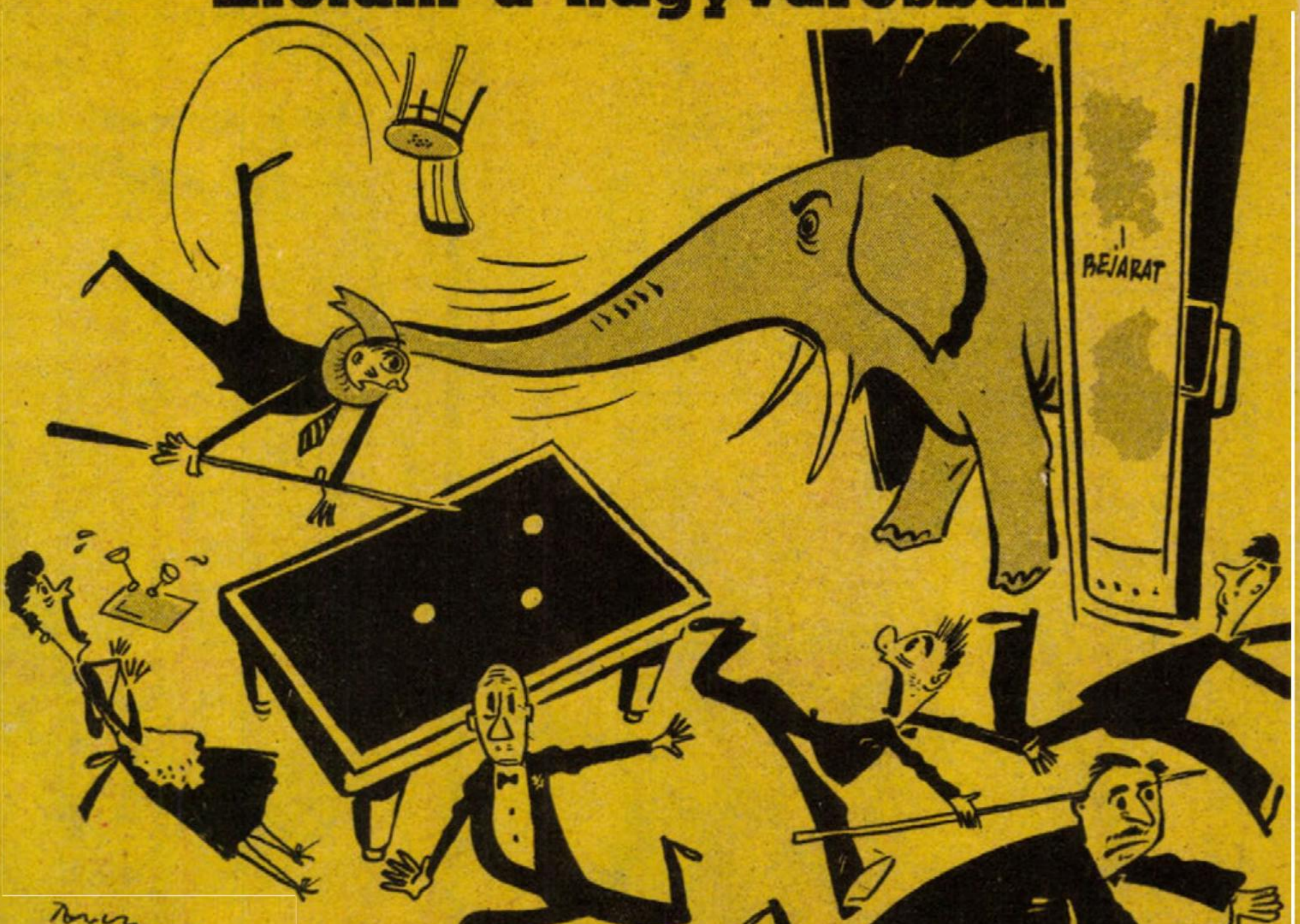

— Hé, mit szólna hozzá, ha én billiárdoznék a bácsikája agyaraival?

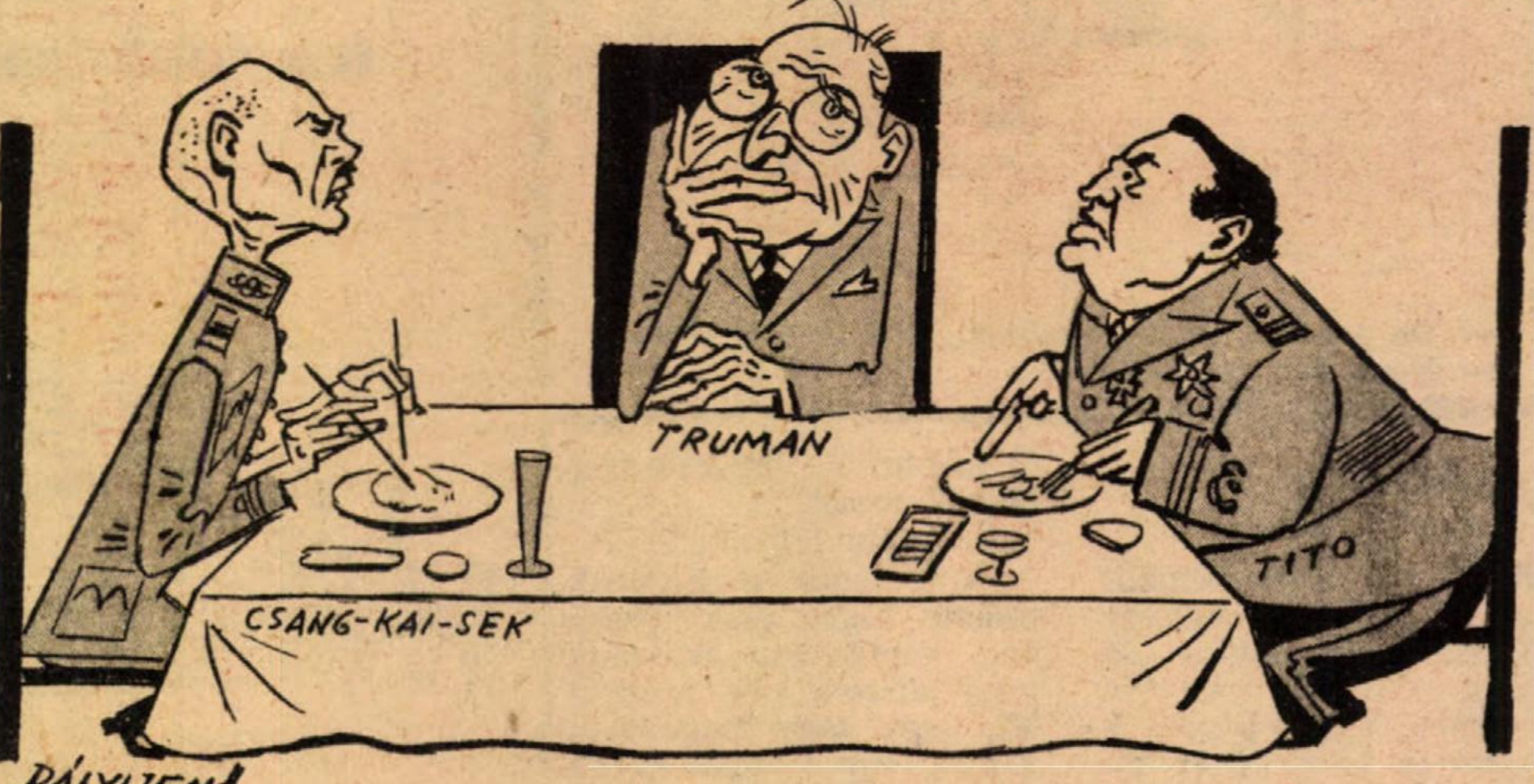

Ők hárman

Tito: Elnök úr nem eszik?
Truman: Köszönöm, nekem már elment az étvágyam maguktól.

Truman álma

Truman szokása szerint nyolc órakor elköltötte vacsoráját. Ez a vacsora tán zsírosabb volt a szokottnál és megfeküdte az elnök gyomrát, mert amint az ágyba lefeküdt és lehúnyta a szemét, Londonban találta magát. Karonfogva sétált Achesonnal a Themze-partján.

— De szép épület — mutatott egy nagy házra Truman.

— Eladó, kérem — ugrott melléjük mohón egy angol. — Húsz cent az egész, így, ahogy van. A Parlament. Híres épület

— Húsz cent? — hökkent meg Truman. — Egy ötöddollár?

— Sokalja? — szomorodott el az angol. — Adjon érte hát tizenöt centet és odaadjuk ráadásul a Towert is.

Trumannak felcsillant a szeme. Az üzlet, üzlet.

— Tudja mit, itt van ötven cent és csomagolják be a Westminstert is. Dehát mi van maguknál, hogy ilyen alkalmi vételek vannak?

— Infláció — sóhajtotta az angol. — 386.548.963.421.975.334.672.555 font egy cigaretta.

— Ejha — csudálkozott el Truman.

— Még szerencse, hogy nem lehet kapni — mondta az angol. — Hidat nem vesz? Öt-hat jó amerikai centért már egész jó hidat kap, expresszvonat három cent, tíz repülőgép nyolc cent, hibás hét cent.

Truman és Acheson összenéztek, aztán elkezdtek mohón vásárolni. Vettek házat, hidat, repülőgépet. Akkora csomagot állítottak össze, hogy az eleje Angliában volt és a vége Amerikában. Akkor felébredt Truman.

Elmesélte nevetve a feleségének, hogy mit álmodott.

— Bolondság, Harry — nevetett Trumanné. — Ho! van ez még! Amíg idejutnak, az legalább egy-két esztendő!

A jegyzék után

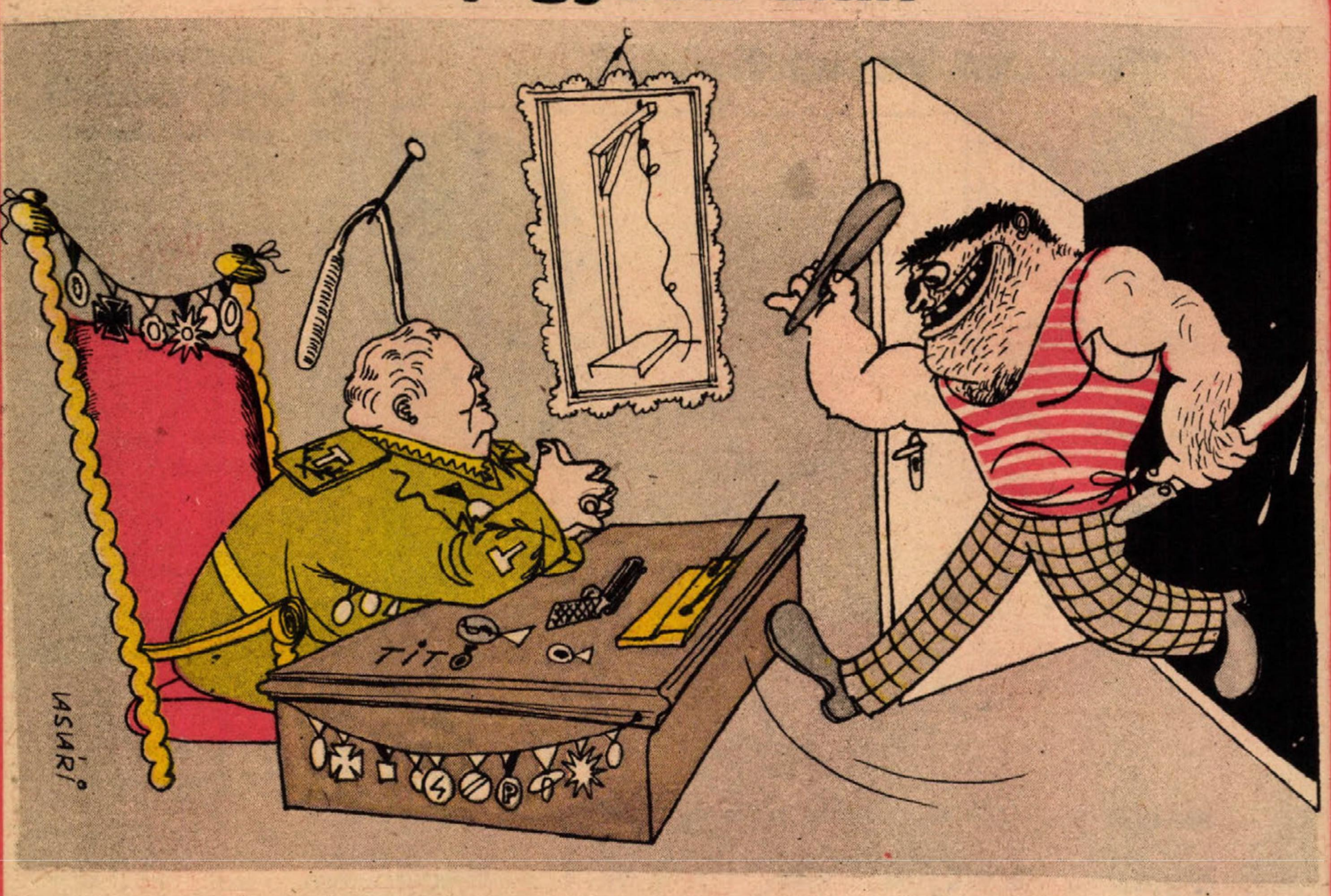

Tito: Hát idefigyeljen öregem! Mégsem mehet követségi tanácsosnak Budapestre...

Pavlov óta tudjuk, hogy a képzelt betegség gyógyítható

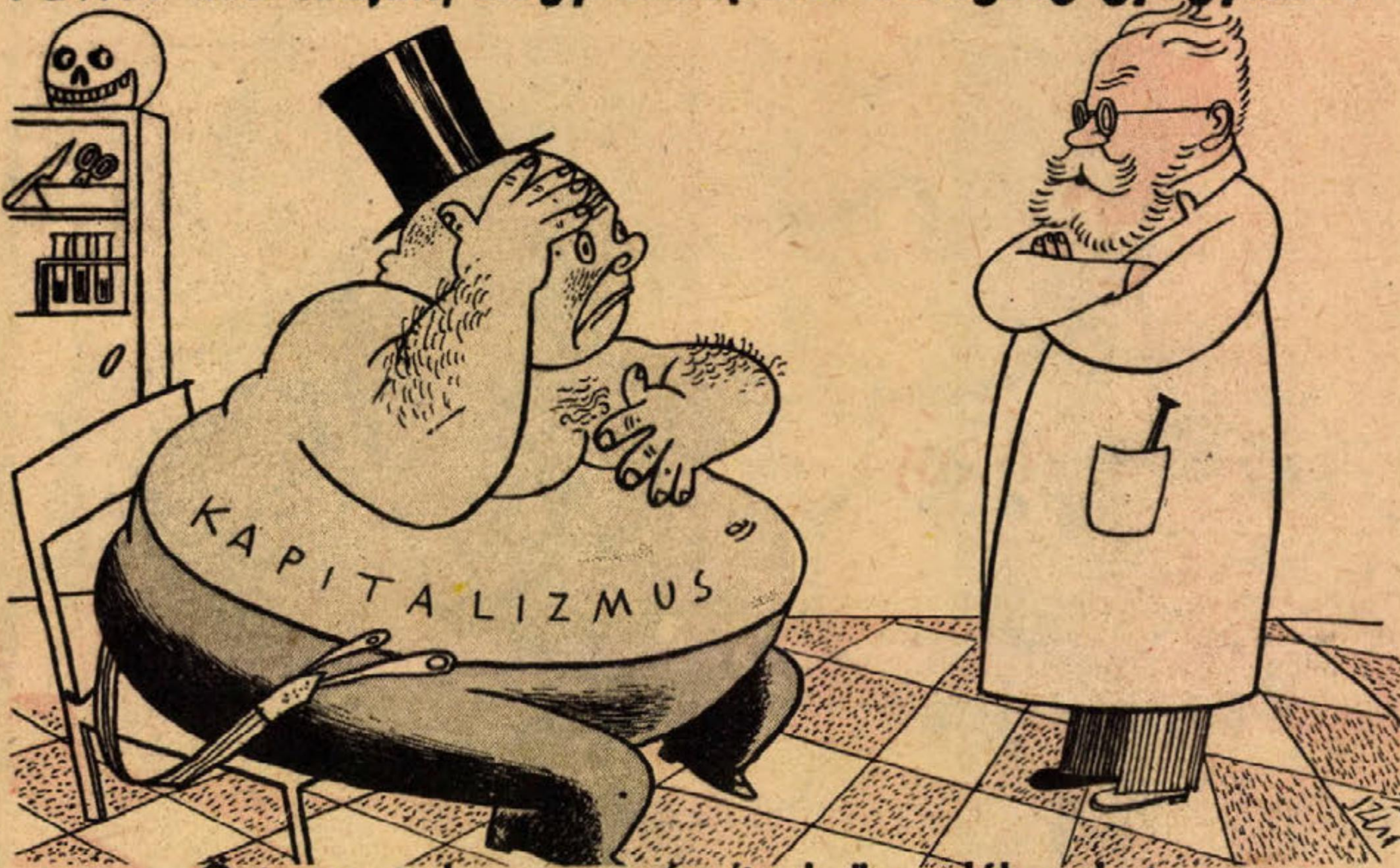

— Önt nem tudom meggyógyítani, ön valóban beteg...

A legifijabbak dőzsölnek az Őszi Vásáron

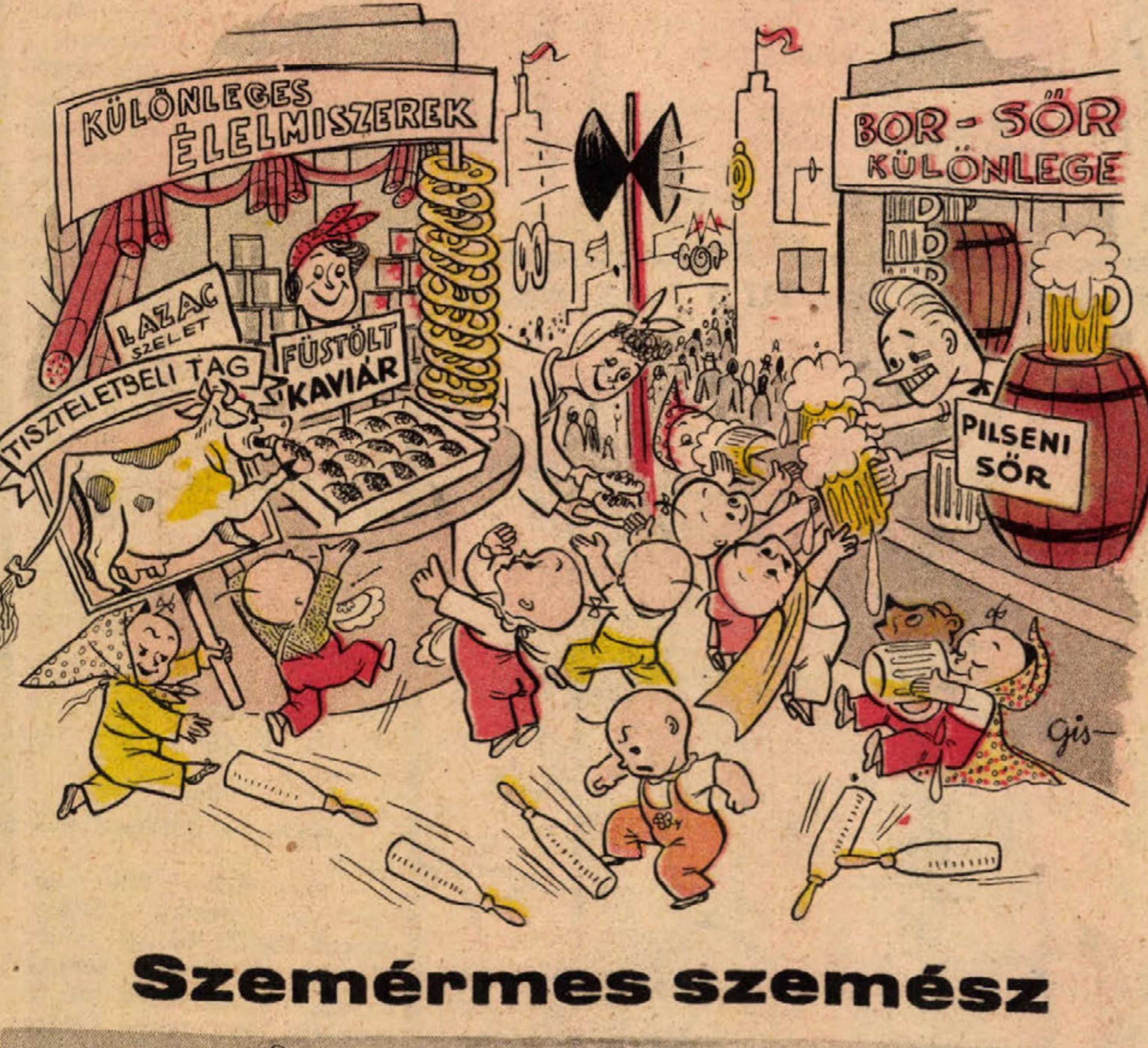

TEHETSÉGKUTATÓ-PÁLYÁZATUNKON DÍJAT NYERT

Névtelen Tihamér esete a szerkesztővel

A multkor éppen dolgozgattam a szerkesztőségben, mikor kopogtak az ajtón. — Szabad — mondtam. Az ajtó kinyilott és egy borzas hajú ifjú lépett be rajta, néhány kéziratszerű papirossal a hóna alatt. Névtelen Tihamér vagyok — mutatkozott be félénken. Ha meg nem sérteném a szerkesztő urat, hoztam volna néhány izé... — Na adja csak ide, öregem, — bátorítottam a múzsák félénk kedveltjét. Majd elolvassuk szépen, aztán meglátjuk, hogy mit lehet vele kezdeni.

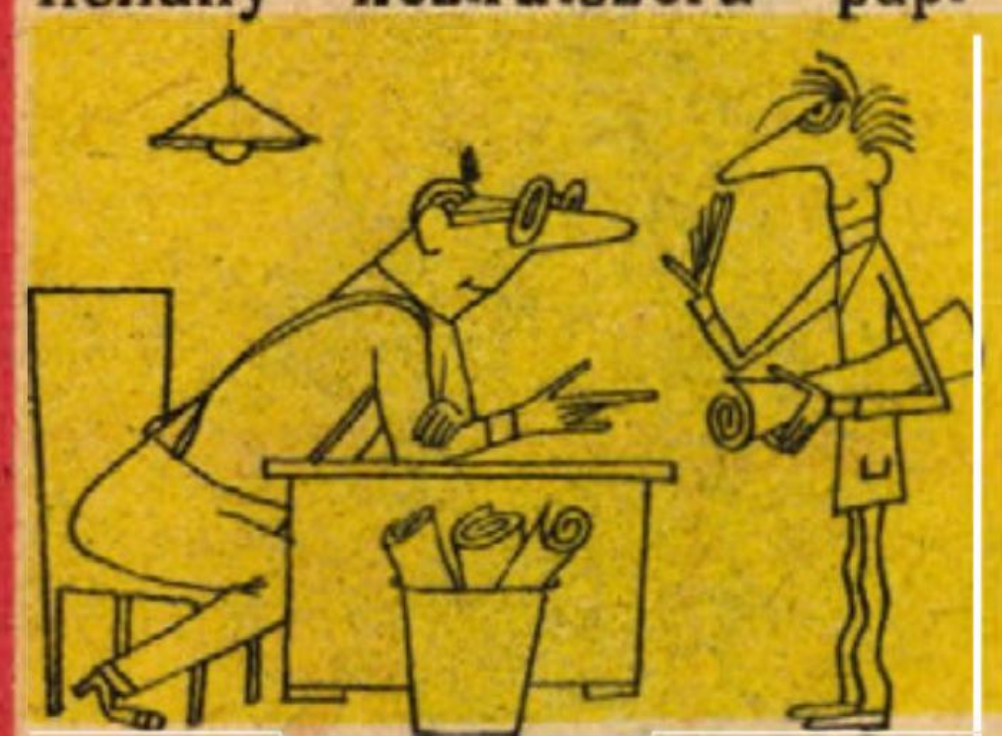

— Elolvasni ezeket a hitványságokat? Isten ments! — hördült fel Tihamér. Én csak azért bátorkodtam volna elhozni ezeket — bökött megvetően a kéziratok felé —, hogyha a szerkesztő úrnak nem kerülne túlnagy fáradságába, hogy bedobná esetleg a papírkosárba. Ugyanis legjobb esetben is csak odavalók — tette hozzá magyarázólag.

— Több önbizalommal, fiatalember! Most üljön ide le szépen, én elolvasom a kéziratait, azután véleményt mondok róluk.

— Nem érdemes, én írtam — jegyezte meg lemondóan az ifjú titán. — Nem engedhetem meg, — kiáltott fel Tihamér —, hogy a szerkesztő úr ilyen szemetek olvasásával töltse a drága idejét.

— Na... na — érzékenyedtem el. — Én mindig ráérek, ha ifjú tehetségek felkarolásáról van szó.

Mit részletezzem a dolgot, félórai könyörgésembe került, míg megengedte, hogy elolvassam a kéziratokat. Az írások valóban nagyon rosszak voltak, de féltem, ha megmondom neki, még képes és kiveti magát az ablakon keresztül az utcára. Igy hát csak annyit mondtam:

— Tudna maga írni, ha akarna, legfeljebb akarni nem tud, már pedig, ha egy író akarni nem tud, az jóval kisebb baj, mintha írni nem tud. Menjen haza szépen és fejlődjön sokat, aztán meglátja, minden úgy fog menni, mint a karikacsapás.

Szavaimtól Tihamér úgy meghatódott, hogy erőnek-erejével meg akarta csókolni a cipőmet és amikor ezt nem engedtem, hangosan zokogva kivonult a szerkesztőségből. Ezentúl hetente kétszer, sőt előfordult, hogy háromszor is bejött hozzám. Egyszer ablakmosás céljára hozott kéziratokat, másszor meg félénken megkockáztatta, hogyha elfogy a toilette-papír...

Mivel Névtelent lassacskán nagyon kezdtem unni, elhatároztam, hogy a következő alkalommal véget vetek a dolognak. Az alkalom tegnap el is érkezett. Kopogtak az ajtómon, — Szabad! — mondtam. S az ajtómon Tihamér lépett be. Már egyre hidegebbek a napok — kezdte — és bizony nemsokára itt a tél. Egy-két hét és talán már fűteni is kell. Hoztam volna néhány kéziratot, de természetesen kizárólag csak gyujtósnak.

— Nagyon kedves magától fiam, hogy gondolt ránk — mondtam —, a kéziratokat pedig dobja csak ide a szemétbe.

— Micsoda? — A szemétbe? — kiáltotta magánkívül s a dühtől egész vörös lett a feje. — Hát mit gondol szerkesztő úr, azért kínlódtam én napokon keresztül, hogy aztán a szerkesző úr az írásaimat a szemétbe dobja? És még ez a zugfirkász merte magáról mondani, hogy felkarolja az ifjú tehetségeket. Na... szép kis hely a maguk szerkesztősége, ide se teszem be többé a lábamat.

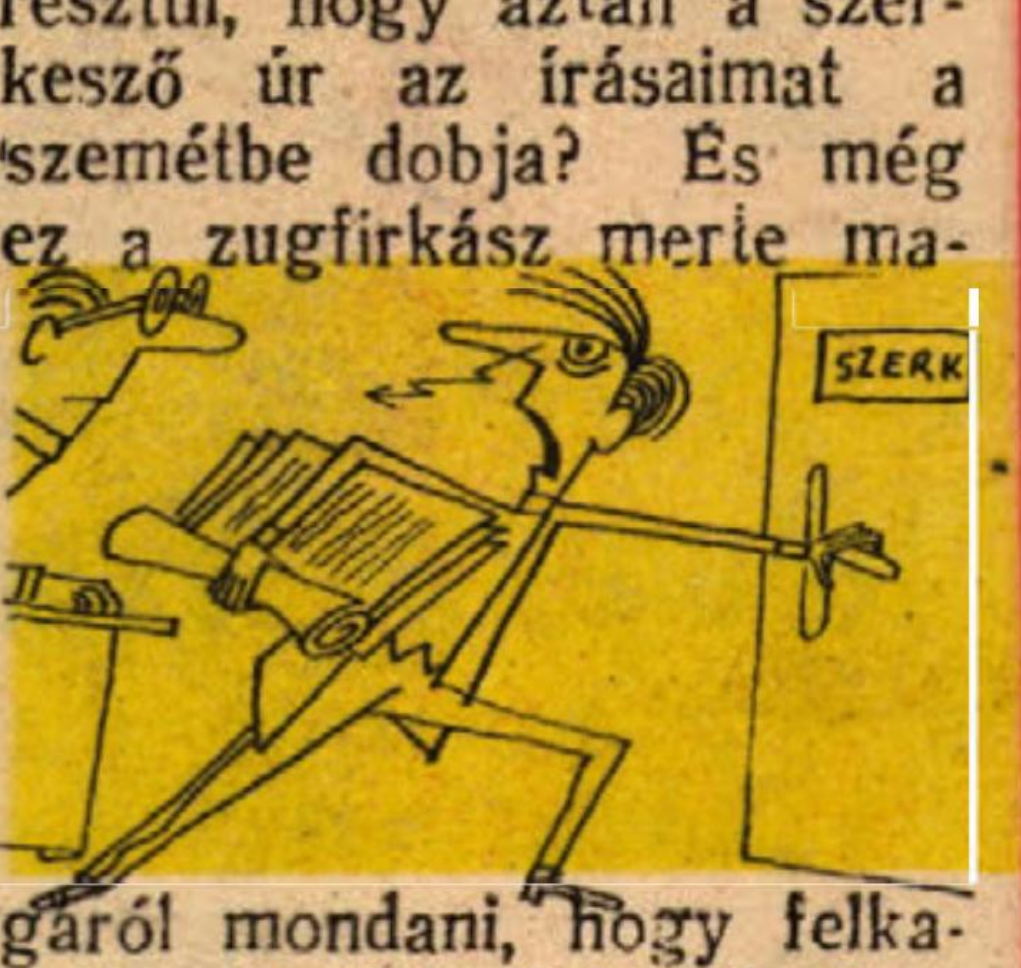

S kéziratait a hóna alá csapva, kiviharzott a szobából.

Fényes István
15 éves diák.

Szemérmes szemész

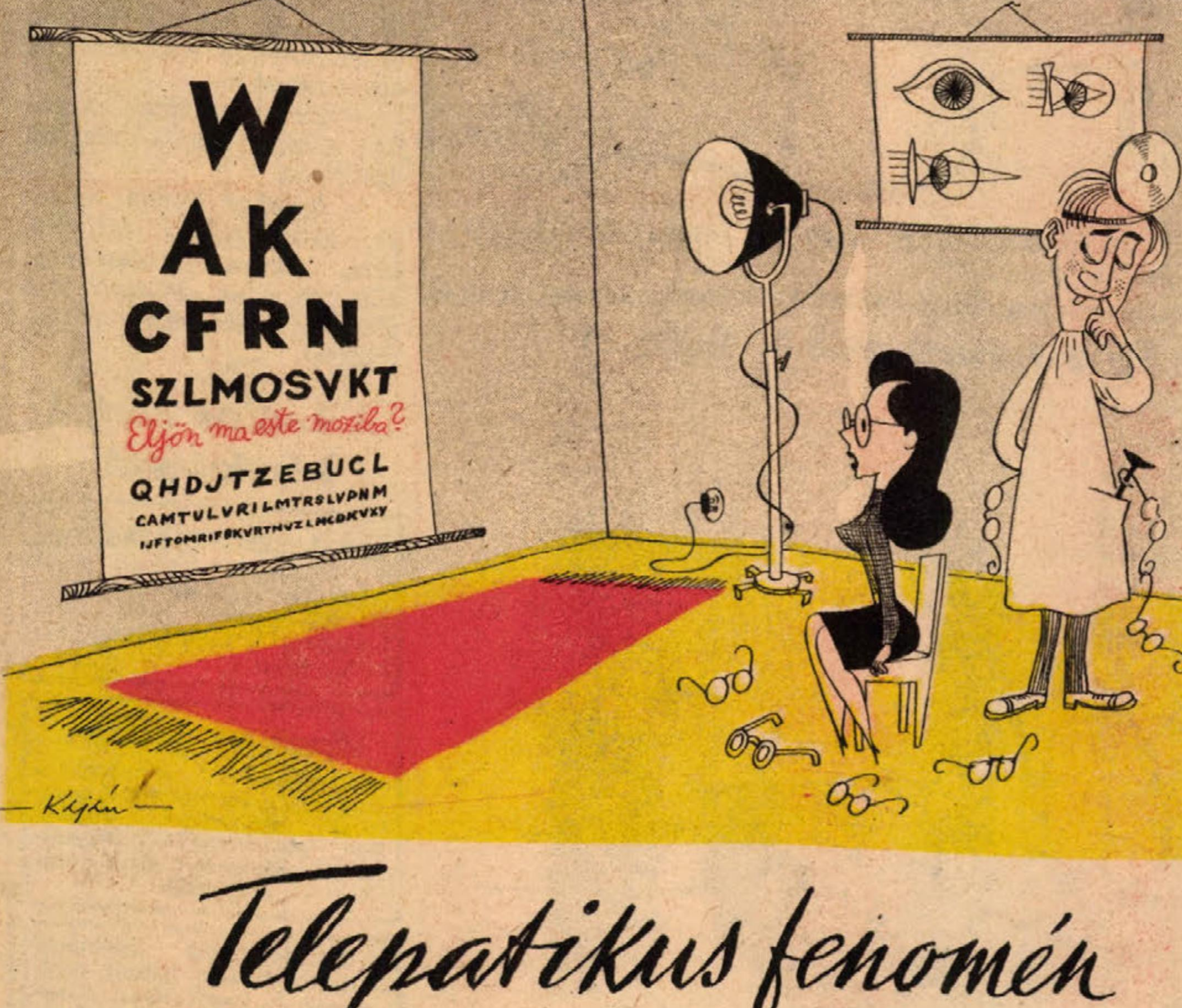

Telepatikus fenomén

Két fiú ment át a téren.

— Te nem is tudod, hogy én telepatikus fenomén vagyok — mondta az egyik.

— Az mi?

— Olyan ember, akinek titokzatos képességei vannak. Csak rápillantok valakire és rögtön tudom, hogy milyen névre hallgat.

— Lehetetlen!

— Fogadjunk egy forintba.

Fogadtak. Aztán kiszemeltek egy bácsit, elsétáltak előtte és a „telepatikus fenomén" rászólt:

— Forrófüredi Brunó!

A bácsi meg se moccant. De a fiú mégis kijelentette:

— Nyertem. Ide a forintot.

— Hogy-hogy?

— Úgy, hogy erre a névre — hallgatott.

Truman rossz tippjei

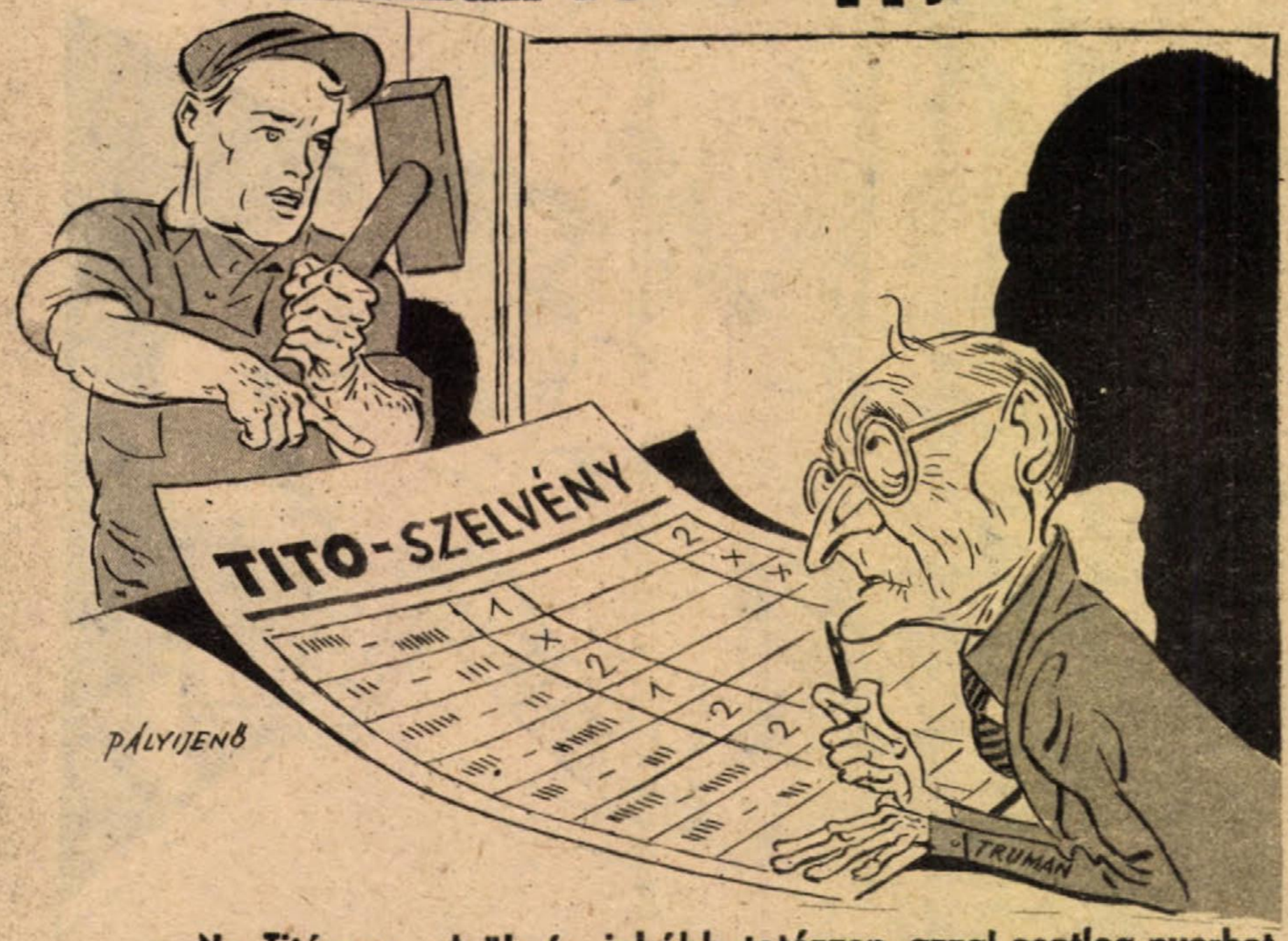

— Ne Titózzon, elnök úr, inkább totózzon, azzal esetleg nyerhet.

Riport az Őszi Vásárról
egy amerikai lapban

A budapesti Vásáron rengeteg élemiszer, gép, ruhanemű és más mindenféle van, de

egyebet aztán nem látni.

A Vásár élelmiszerpavillonjai, de a városbeli élelmiszerüzletek is tele vannak állandóan vevőkkel, ami azt mutatja, hogy

a pestiek éhesek.

Az italmérések és az eszpresszók is nagy látogatottságnak örvendenek, ami azt mutatja, hogy

a pestiek szomjasak.

A pesti házak előtt hatalmas kocsik fűtőanyagot raknak le. Mint mondjak, ez arra kell, hogy télen fűtsenek. Miért fognak fűteni a télen a pestiek? Nyilvánvaló. Mert

télen fázni fognak a pestiek.

Az Őszi Vásárnak egyébként úgylátszik nincsen sikere, mert értesülésünk szerint a Vásárt minden este

bezárják.

Itt látható

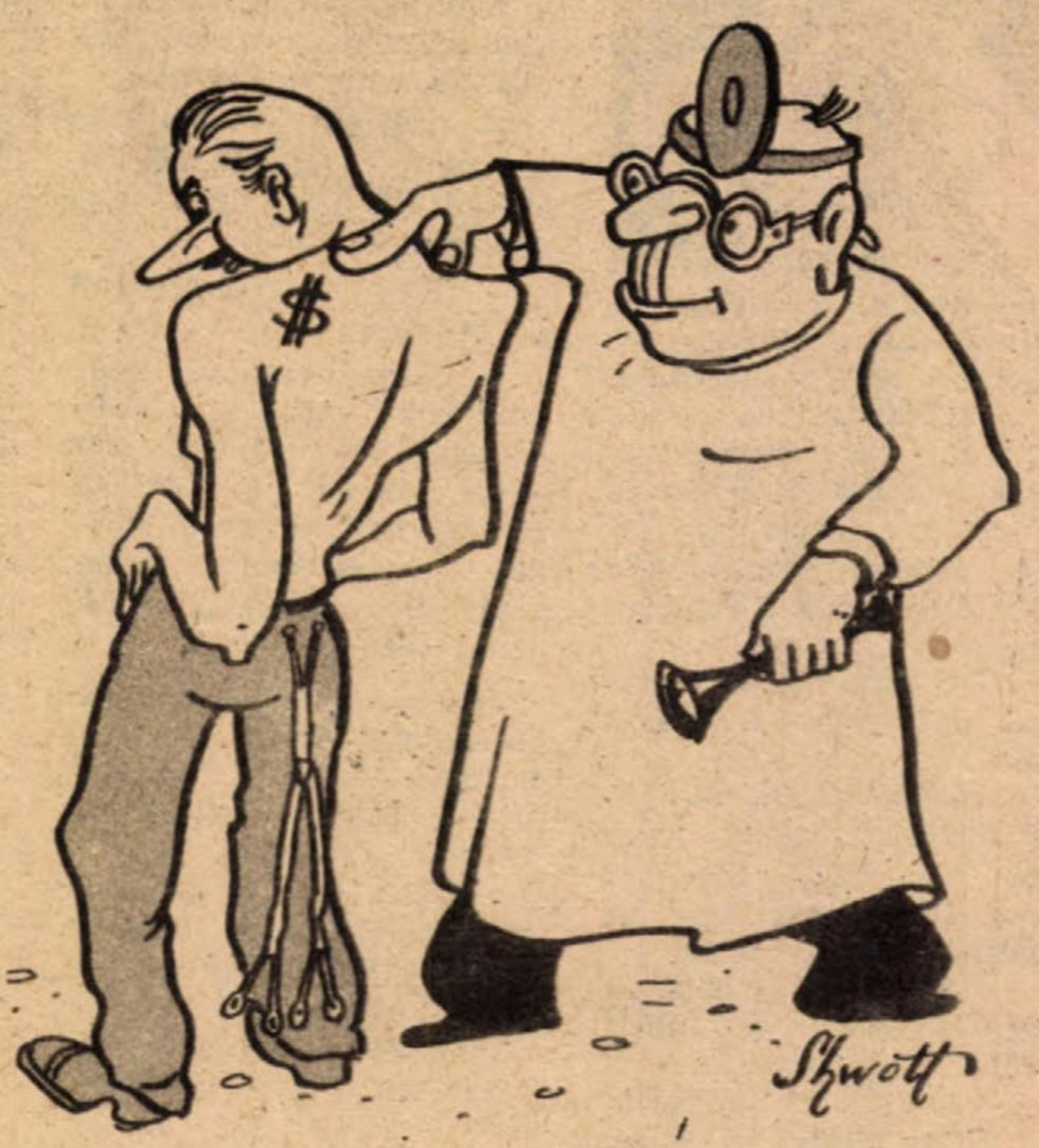

a Tito-banda közös anyajegye.

Rigmus a Rajk-ügyről

A Rajk-pernek tárgyalásán
Csak egy dolgot nem értek meg:
Rajk azt mondta, Rankoviccsal
Tolmács úfján beszélgettek.

Tolmács nekik? Ugyan minek?
Elcsodálkozik az ember.
Hisz könnyen megérti egymást
Szó nélkül is két gazember.

2 vicc 1 idegorvosról

Barátommal találkoztam, aki egyike a legjobb idegorvosoknak az országban.

Tépte a haját, másodpercenkint végigdörzsölte az arcát, nyakát és a gombjait tépdeste le a kabátjáról. Cigarettát vett a szájába, elrágta, lenyelte, elfelejtett rágyujtani.

— Nyugtalannak látszol! — állapítottam meg tárgyilagosan.

— Mi az, hogy nyugtalannak? Már teljesen őrült vagyok. Olyan ideges vagyok, hogy azt már nem lehet fokozni. Nem tudom, mi bajom lehet. Idegorvoshoz kell mennem.

— Hát te magad miért nem vizsgálod meg magadat? Hiszen te is idegorvos vagy?

— Nem engedhetem meg magamnak azt a luxust. Én nagyon drága orvos vagyok.

•

Ugyanez a barátom mesélte:

— Egy idősebb hölgy állított be hozzám néhány nappal ezelőtt és így szólt: „Uram, a világon semmi bajom, a családom mégis megkért arra, hogy keressem fel Önt. Az egyetlen állítólagos baj velem az, hogy nagyon szeretem az almásrétest.

— De asszonyom, mi abban a baj? Én is nagyon szeretem.

— Igazán? Drága doktor úr, akkor jöjjön fel hozzám, nálam minden szobám, még az előszoba is a plafonig tele van almásrétessel.

Új rendelet — ahogyan azt a házlúr elképzeli

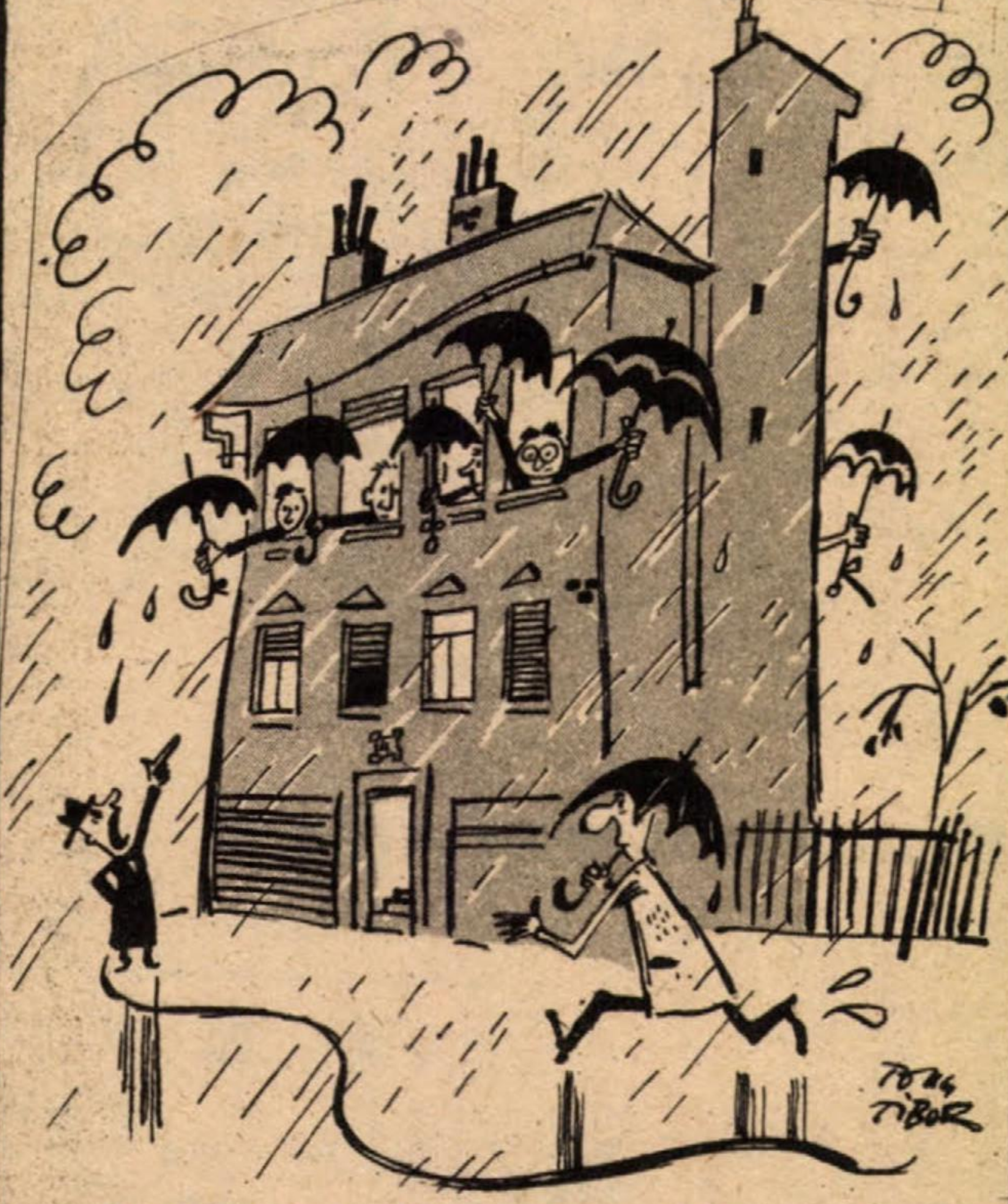

„Gondoskodjunk róla, hogy az esővíz ne csorogjon a tetőről a járdára."

Újabb életnivóleszállítás Angliában

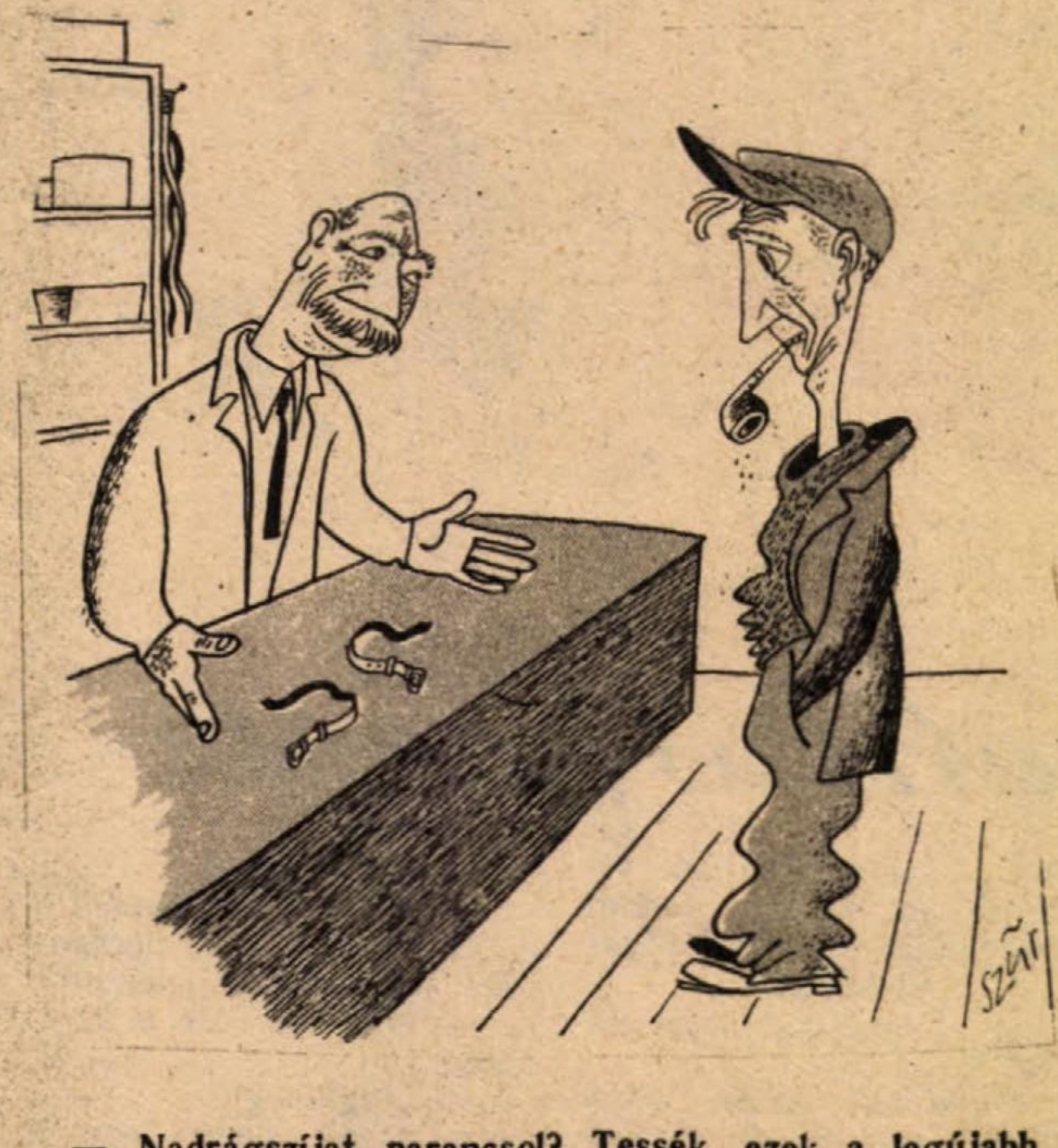

— Nadrágszíjat parancsol? Tessék, ezek a legújabb modellek.

A Ludas Matyi hirdetései

Elcserélném
a jövőmet félliter kisüstönfőtt pálinkára vagy jó állapotban lévő őszi kalapra. CSANGKAJSEK, FORMOZA.

Házhoz jövök
vigasztalni atombombaügyben elszomorodott amerikai elnököket. ACHESON, WASHINGTON. Ugyanott felvétetnek, akik engem vigasztalnak.

TELTKARCSÚ belgrádi diktátor keresi minél több amerikai kapitalista megértő ismeretségét. Csak azon urak ajánlatait kérem, akik nem futó kalandot és léhaságot, hanem egy komoly, szabadalmazott hazaárulót és bérgyilkost keresnek. „Üssük agyon revolveragygyal az unalmas őszi estéket" jeligére ajánlatokat kér TITO, BELGRÁD.

Tejtestvérek

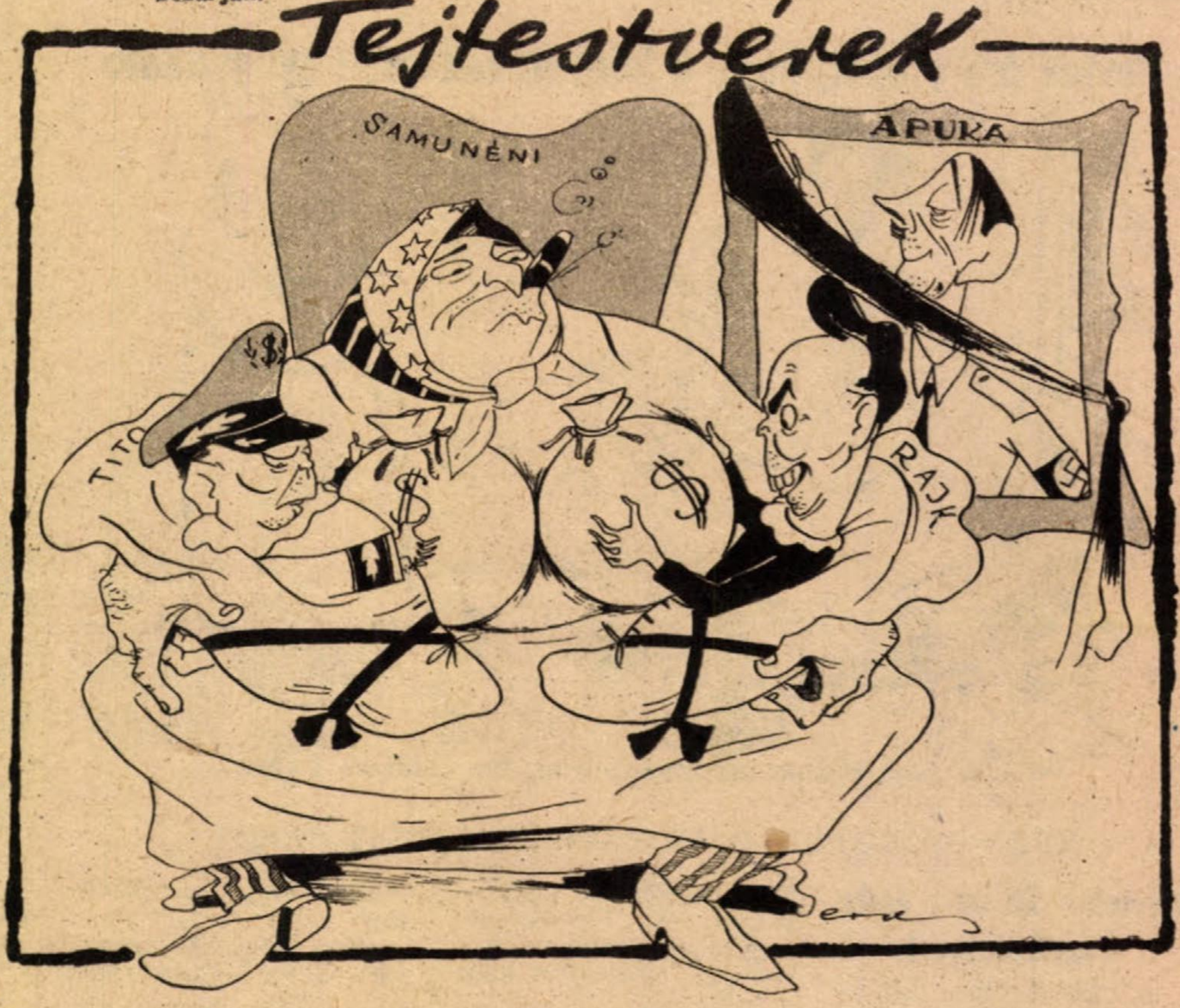

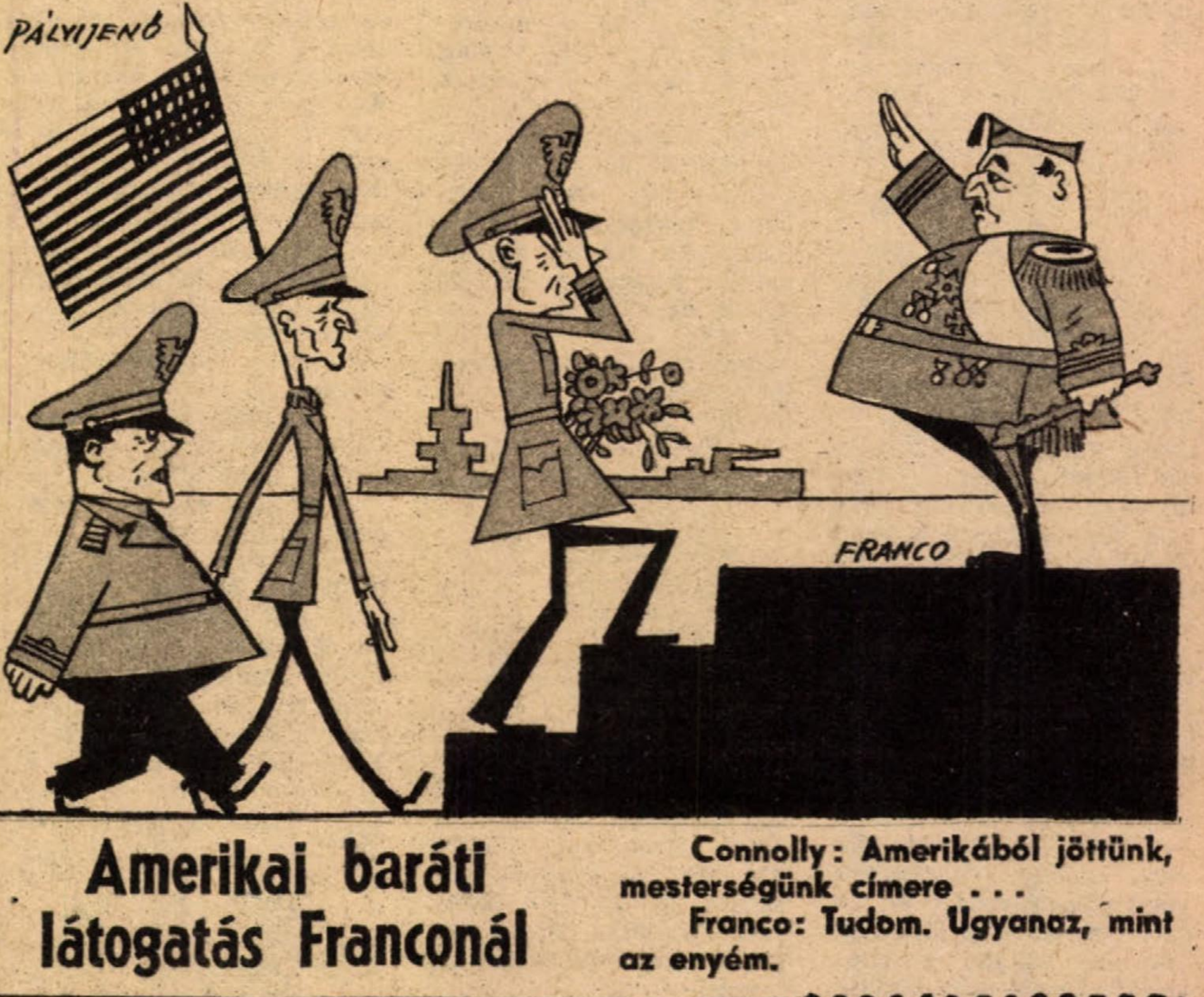

Amerikai baráti látogatás Franconál

Connolly: Amerikából jöttünk, mesterségünk címere . . .

Franco: Tudom. Ugyanaz, mint az enyém.

Állattan

A természetrajz tanára esti sétája közben megpillantotta egyik tanitványát, Lajoskát. A kisfiú egy ház kapujában álldogált és egy macskával játszott.

— No, Lajoska, — szólította meg a tanár úr, — tudod-e, melyik állatkörhöz tartozk a macska?

— A gerincesek köréhez.

— Jól van! És melyik osztályhoz?

— Az emlősök osztályához.

— Úgy van! És melyik rendhez?

— A ragadozók rendjéhez.

— Nagyszerű! És melyik családhoz?

— A suszterék családjához, itt a földszinten.

Meteorológiai vicc

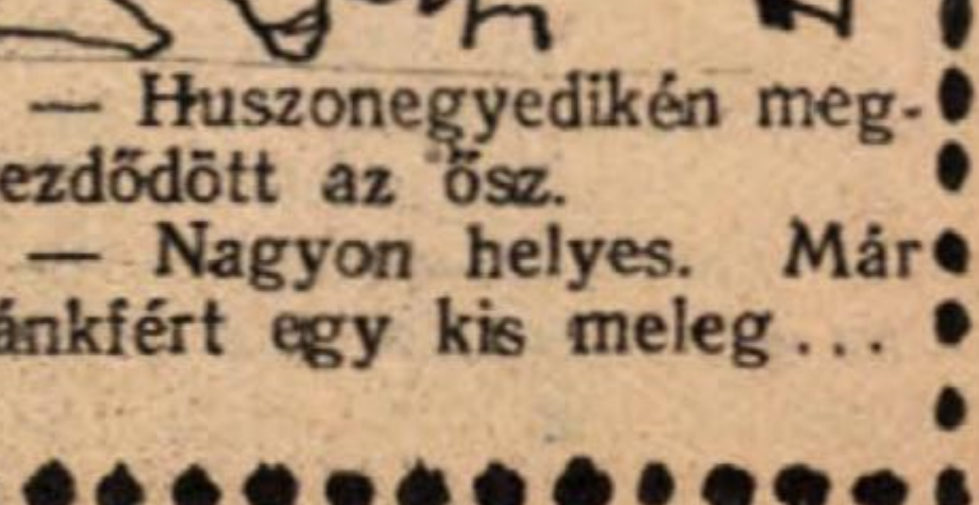

— Huszonegyedikén megkezdődött az ősz.

— Nagyon helyes. Már ránkfért egy kis meleg . . .

Üzemek humora

Tervek, ha találkoznak

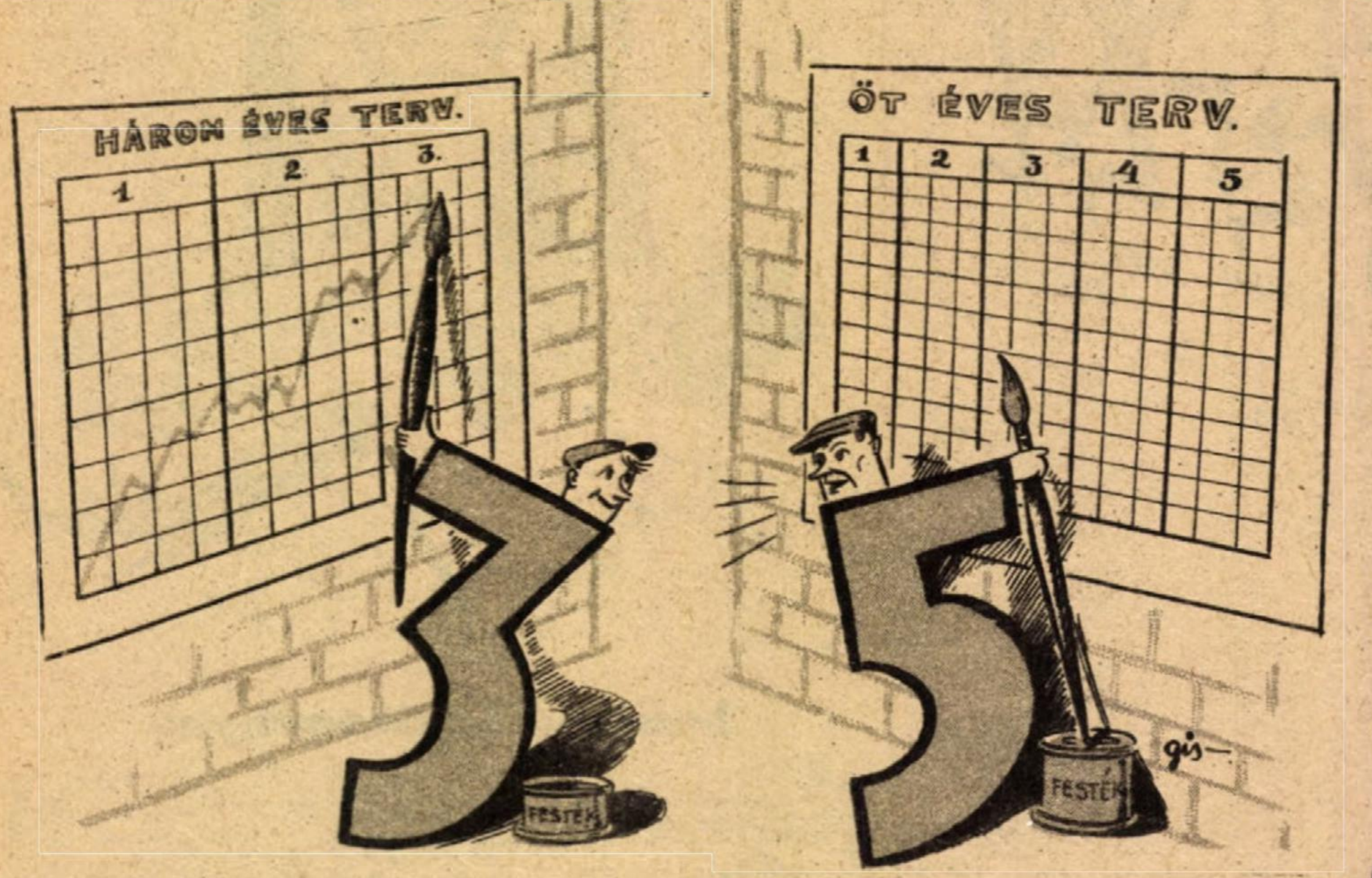

— Siess öcsém, Hármas, mert én már alig várom, hogy megkezdődjek!

A szegény kis selejt panaszai

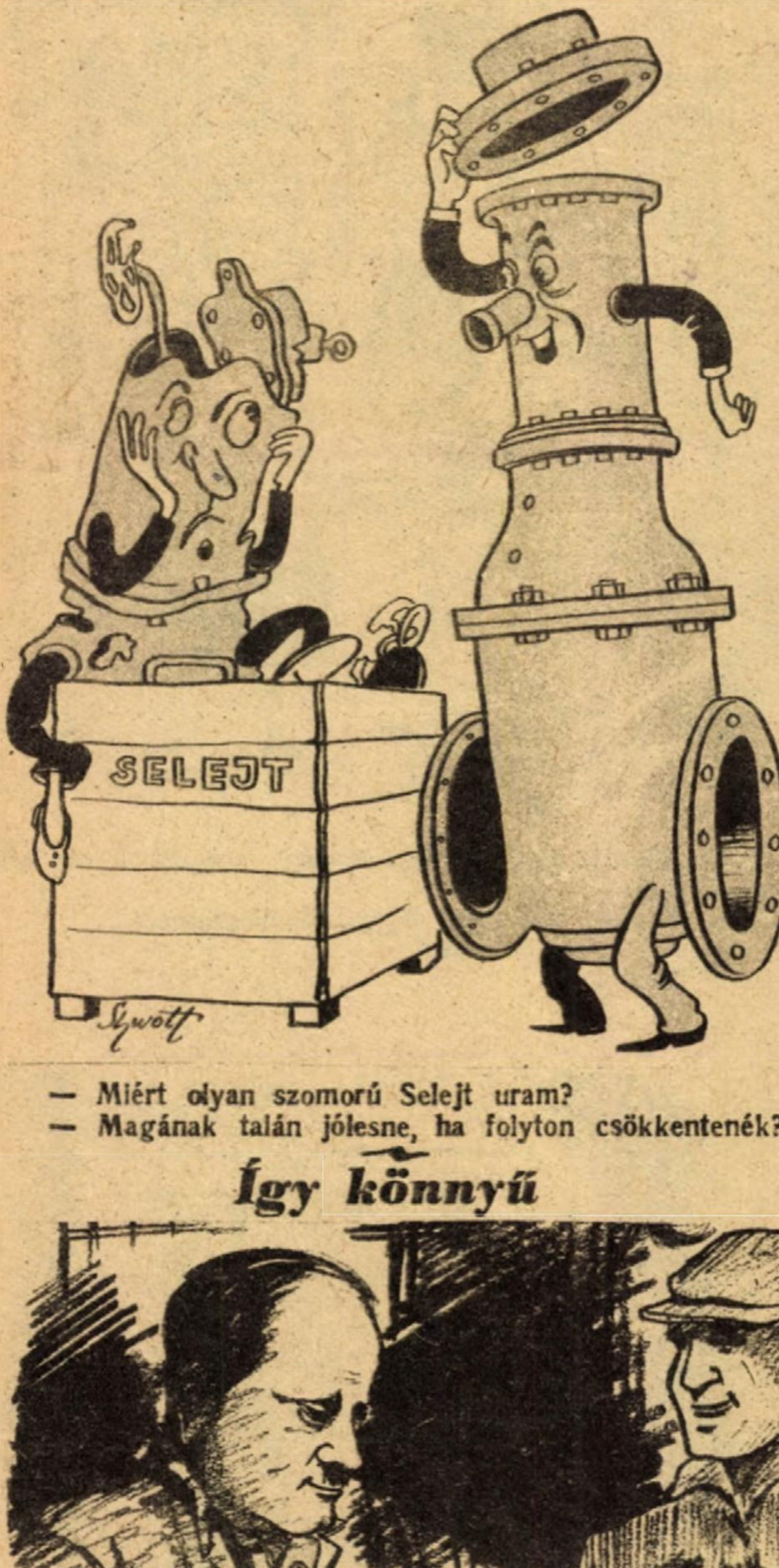

— Miért olyan szomorú Selejt uram?
— Magának talán jólesne, ha folyton csökkentenék?

Így könnyű

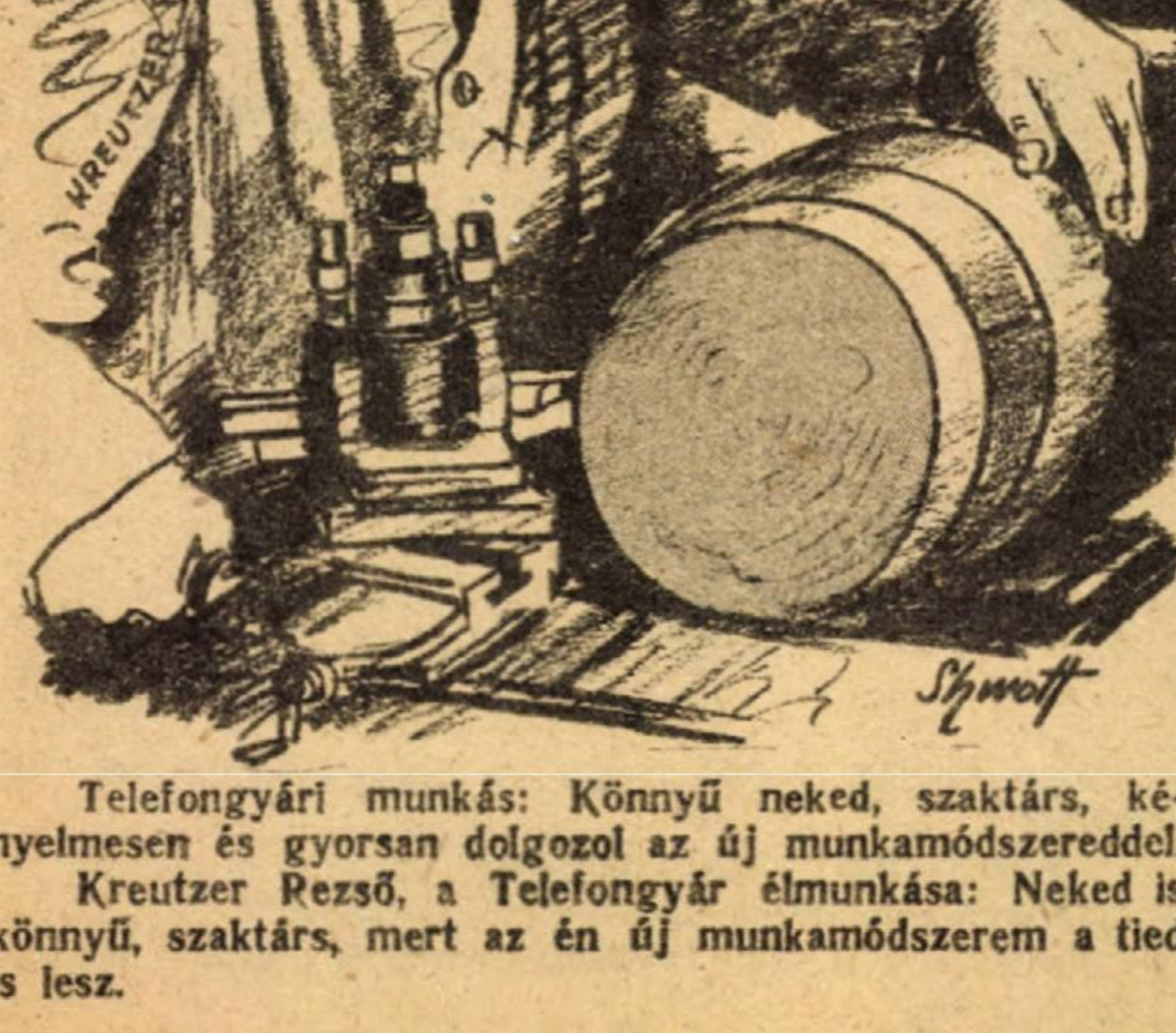

Telefongyári munkás: Könnyű neked, szaktárs, kényelmesen és gyorsan dolgozol az új munkamódszereddel.

Kreutzer Rezső, a Telefongyár élmunkása: Neked is könnyű, szaktárs, mert az én új munkamódszerem a tied is lesz.

Kedves Ludas Matyi!

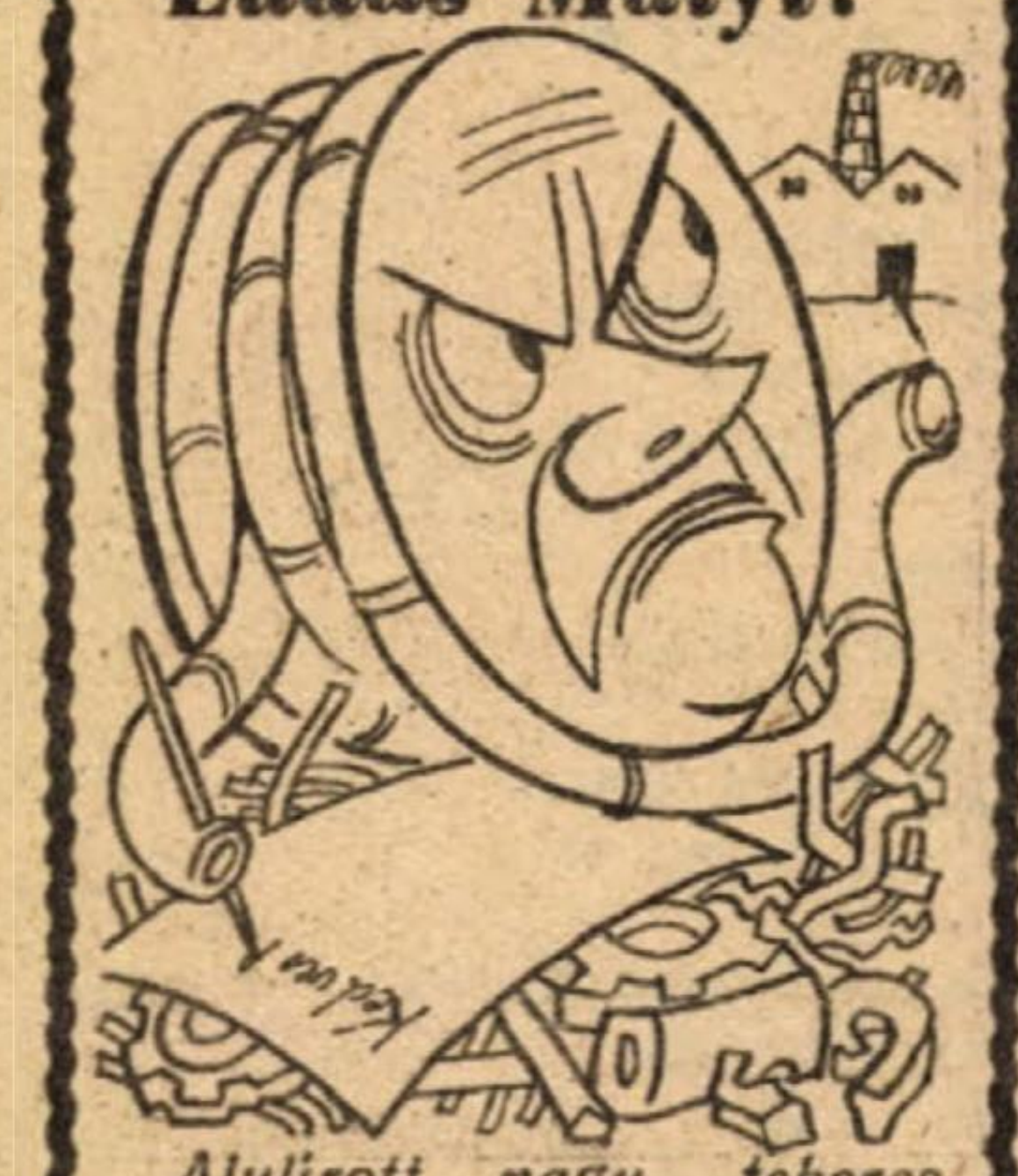

Alulírott nagy tekercs ólomkábel évek óta heverek a gépműhely mellett, a présműhellyel szemben az Orion-gyárban. Ittlétemről kizárólag az eső, a hó és az idő vasfoga szereztek eddig tudomást. Egészségi állapotomat mindez előnytelenül befolyásolja. Talán már rég elpusztultam volna, ha nem tartja bennem a lelket a hit, hogy valójában megbecsült nyersanyag vagyok.

Magányomban legutóbb kezembe került a Tungsram Híradó s azt olvastam benne, hogy az üveggyár-műhely dicséretet kapott, mert üzembe helyezett egy tizenhárom éve szemétben heverő centrifugálszivattyút. Ezzel kapcsolatban arra kérek választ, hogy milyen összeköttetések révén tudta a nevezett szivattyú helyzetét kedvezőre fordítani. Nem szívesen veszek igénybe protekciót, de ez ügyben elmennék akár a vállalatvezetőig is.

Őszinte tisztelettel:
ÓLOM K. ÁBEL,
Orion-gyár.

Vagy alusznak, vagy nem hallják

Az ember azt hinné, hogy már mindenki tudja: népköztársaság vagyunk. Aki azonban kezébe veszi a X. kerületi adóhivatal 4062. számú adóértesítését, az rájön arra, hogy fenti tény még mindig nem köztudomású. Ezt a hivatalos iratot ugyanis az adóhivatal valamelyik aluszékony tisztviselője a „Budapesti M. Kir. Gépgyár. Kaszinó” címre küldte ki. Hogy a csodabogarat mennél többen láthassák, a MÁVAG üzemi lapja, a „Kalapács” fotómásolatban közli az 1949-ben kelt de 1944-et idéző ügyiratot.

Kíváncsiak vagyunk, hogy a feledékeny tisztviselők azért felveszik-e a fizetésüket attól a népköztársaságtól, amelyről nem akarnak tudni.

Értekezlet a munkafegyelemről

„Most pedig — köhintett Csavajda üzemvezető és kockás zsebkendőjével végigtörölte verejtékben úszó arcát — rátérünk a munkafegyelem, a késések, illetve korábbi eltávozások kiküszöbölésének problémájára. Ebben az évben már... — kérdően az adminisztrátorra nézett, aki a hosszú asztal csücskében jegyzőkönyvtömegek mögé bástyázta el magát. — Hányadik Burján elvtársnő?...” „A százhetvenkettedik” — válaszolt készségesen a fiatal lány, aki egy éve **már álmában is csak jegyzőkönyveket készít.**

„Szóval, elvtársak, ez már a százhetvenkettedik ülésünk ebben a tárgyban és... — Szavait újból megszakították, az ajtón dörömböltek. — Na mi van?” „Csavajda elvtárs — lihegte egy földöntúli hang —, valami baj van a kis propellerekkel, nem akarnak forogni.” „Nem érek rá — csapott az asztalra Csavajda elvtárs. — Ülésünk van. — Mély sóhajjal folytatta: Szóval, elvtársak, ez már a százhetvenkettedik ülés. Meg kell állapítani, mindezideig eredménytelenül...”

Sebő Géza termelési felelős gyorsan közbevágott: „Eredménytelen is marad. Hiába tárgyalunk és Burján elvtársnő hiába készíti a jegyzőkönyvek halmazát. Ezzel semmi nem oldódik meg.” „Nem bizony — ismételte Csavajda és széles kezeit szétterpesztette az asztalon. — Meg kell találnunk a fegyelmezésnek azt a módját, amely mindenkinek elveszi a kedvét attól, hogy késsen, vagy korábban eltávozzon.” Utolsó szavait drámaian elmélyítette, körültekintett, maid széles nylonszíjas karórájára pillantott.

„Hűha, már két óra. — Felugrott, zsebrevágta dohánydózniját és magárakapta a kabátját. — Elvtársak, sajnos, nekem egy rendkívüli fontosságú ügyben távoznom kell. Kérem, hogy az értekezletet fejezzék be, Burján elvtársnő pedig szíveskedjék a jegyzőkönyvet huszonhat példányban holnap reggelre elkészíteni.” Derűsen búcsút intett és sietős léptekkel eltávozott.

„Ügylátszik, megint csirkepaprikást főzött Csavajdáné” — jegyezte meg pillanatnyi csend után, kajánul Palócz brigadéros. Sebő komoly arccal intett, hogy hagyja abba a tréfát és munkához láttak. Az utolsó határozati pont így hangzott: „A munkafegyelem megszilárdítását elsősorban a vezetők példamutatásával kell elősegíteni. Ennek érdekében Csavajda Ernő, a kispropeller üzemvezetője egyéni versenyre hívja Gödör Antalt, a nagypropeller üzemvezetőjét. Versenypontok: *az üzem termelékenységének emelése, a minőség javítása, a selejt csökkentése és végül a munkaidő pontos betartása.* Utóbbi érdekében mindketten igyekeznek hivatalos dolgaikat munkaidő utánra beosztani.”

JEGYZŐ-KÖNYV

Rózsika elcsodálkozva felnézett a jegyzőkönyvből. „És ezt alá fogja írni Csavajda elvtárs?” „Biztosan aláírja — mosolygott Górócz. — Szívügye a pontosság.” És a jegyzőkönyvet ennek szellemében lezárták. **Ordas Nándor**

A Középítkezési N.V.-nél

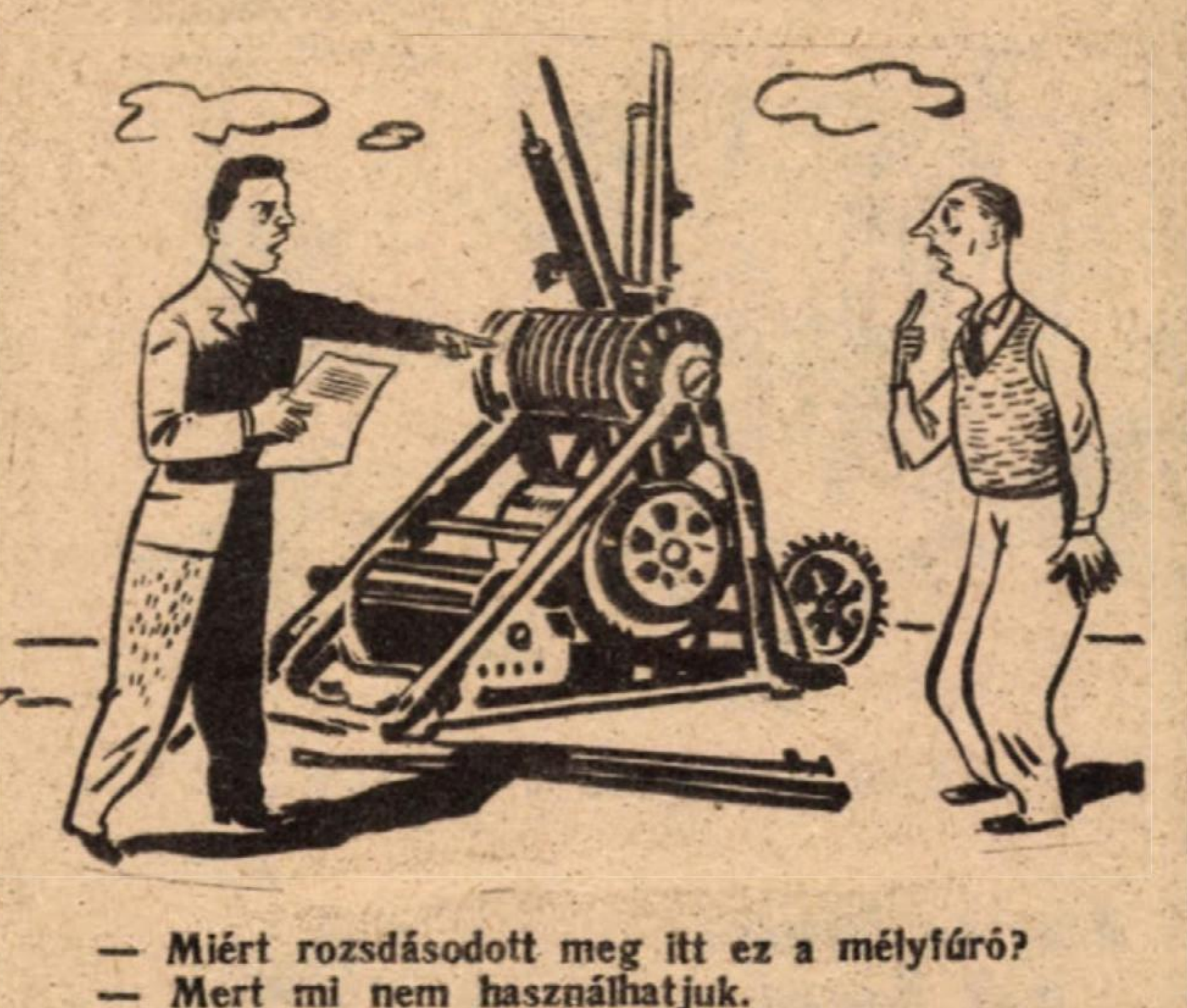

— Miért rozsdásodott meg itt ez a mélyfúró?
— Mert mi nem használhatjuk.
— És miért nem adták át egy mélyfúró vállalatnak?
— Mert megrozsdásodott.

A szovjet-pavillonban

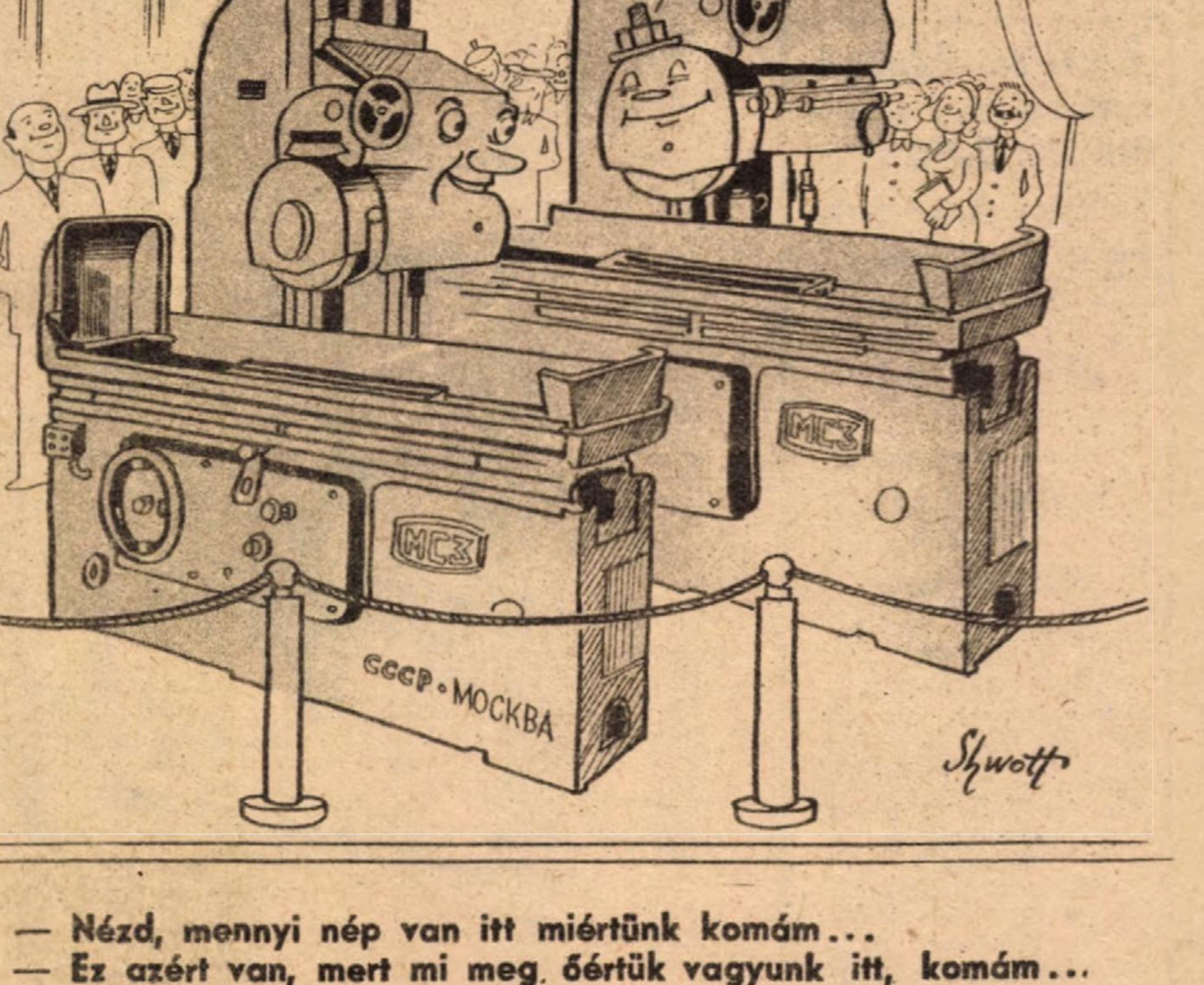

— Nézd, mennyi nép van itt miértünk komám...
— Ez azért van, mert mi meg őértük vagyunk itt, komám...

Farkasétvágy

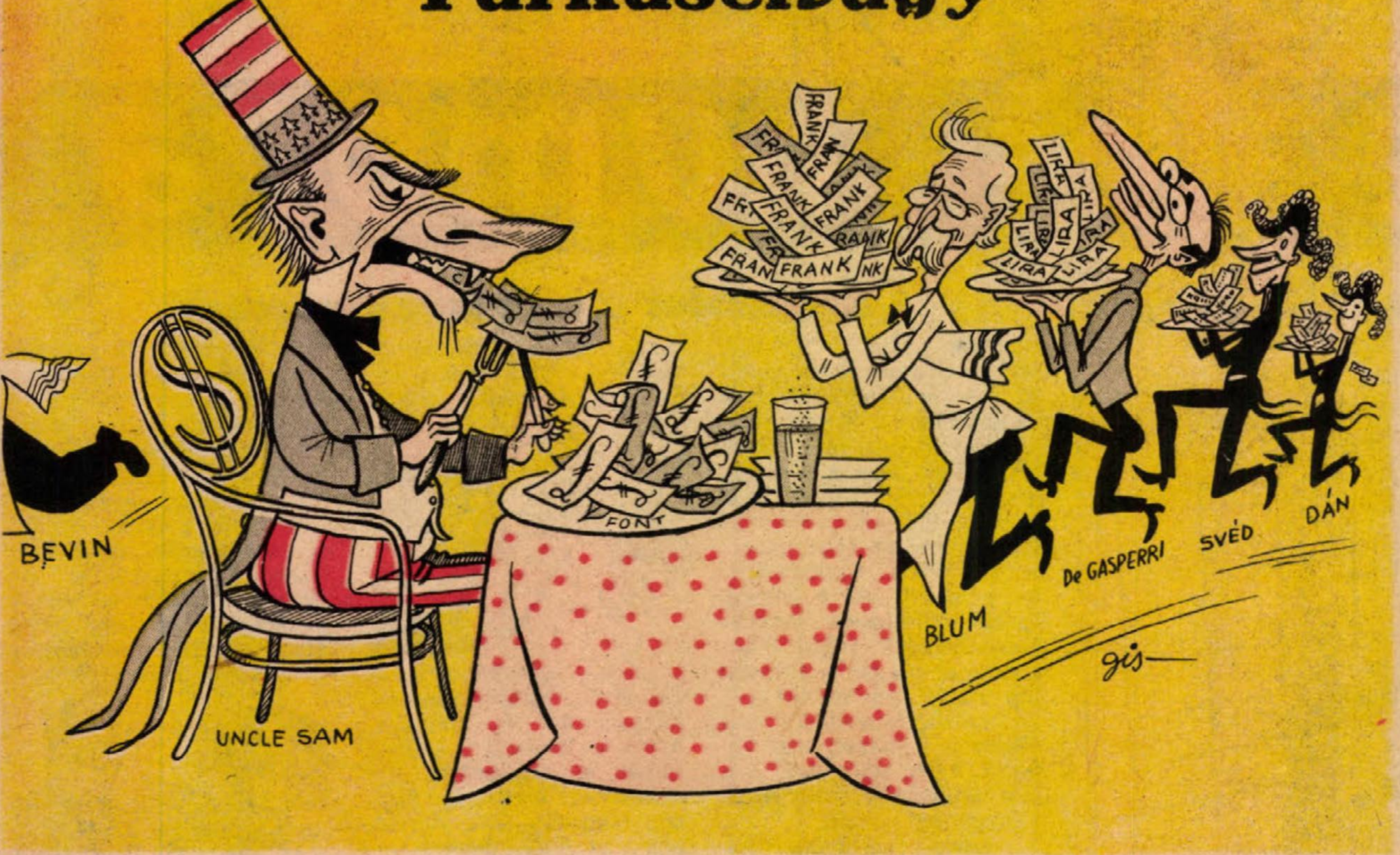

Kemény fa ez!

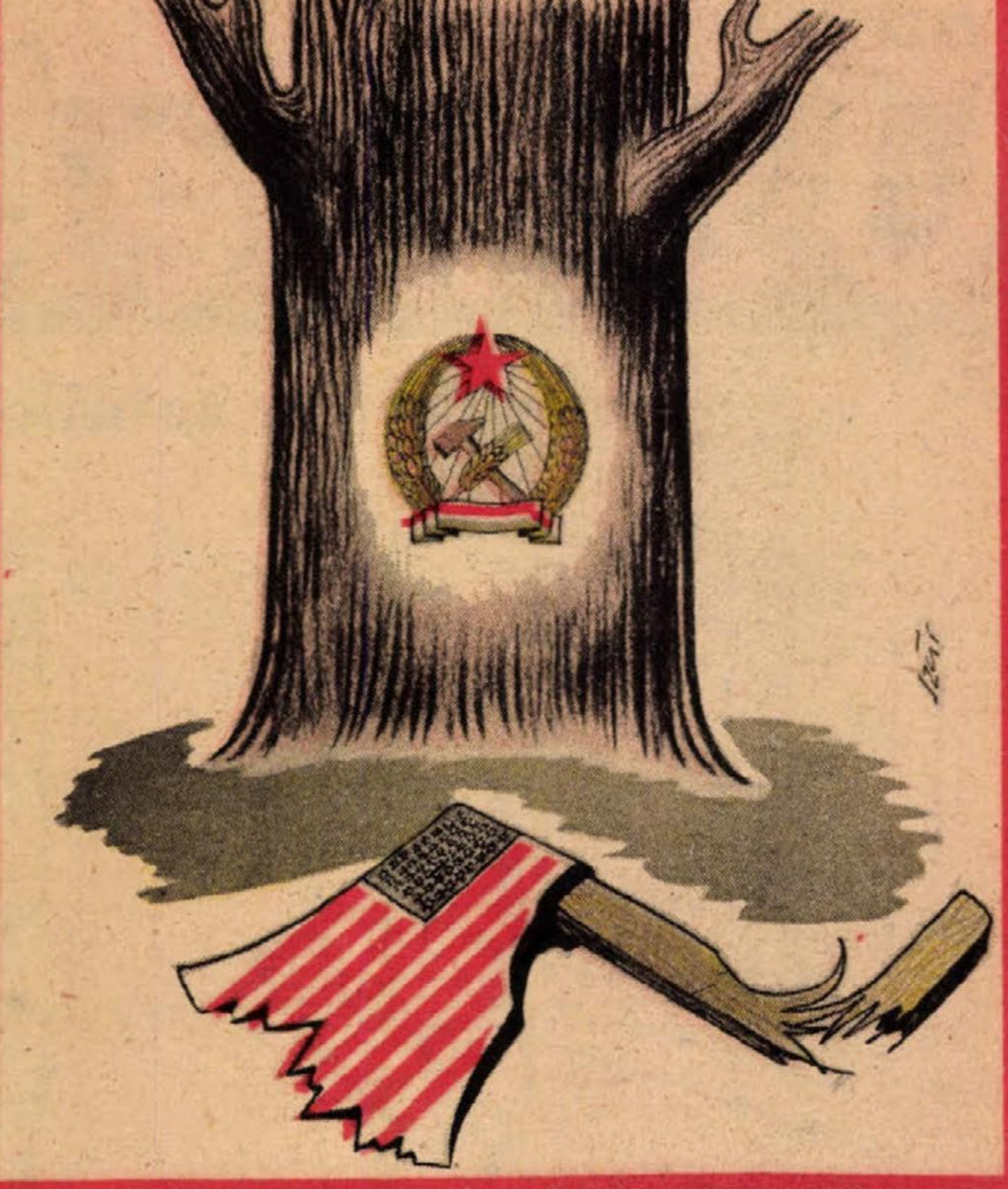

Őszi felöltő
avagy
Jobb későn, mint soha

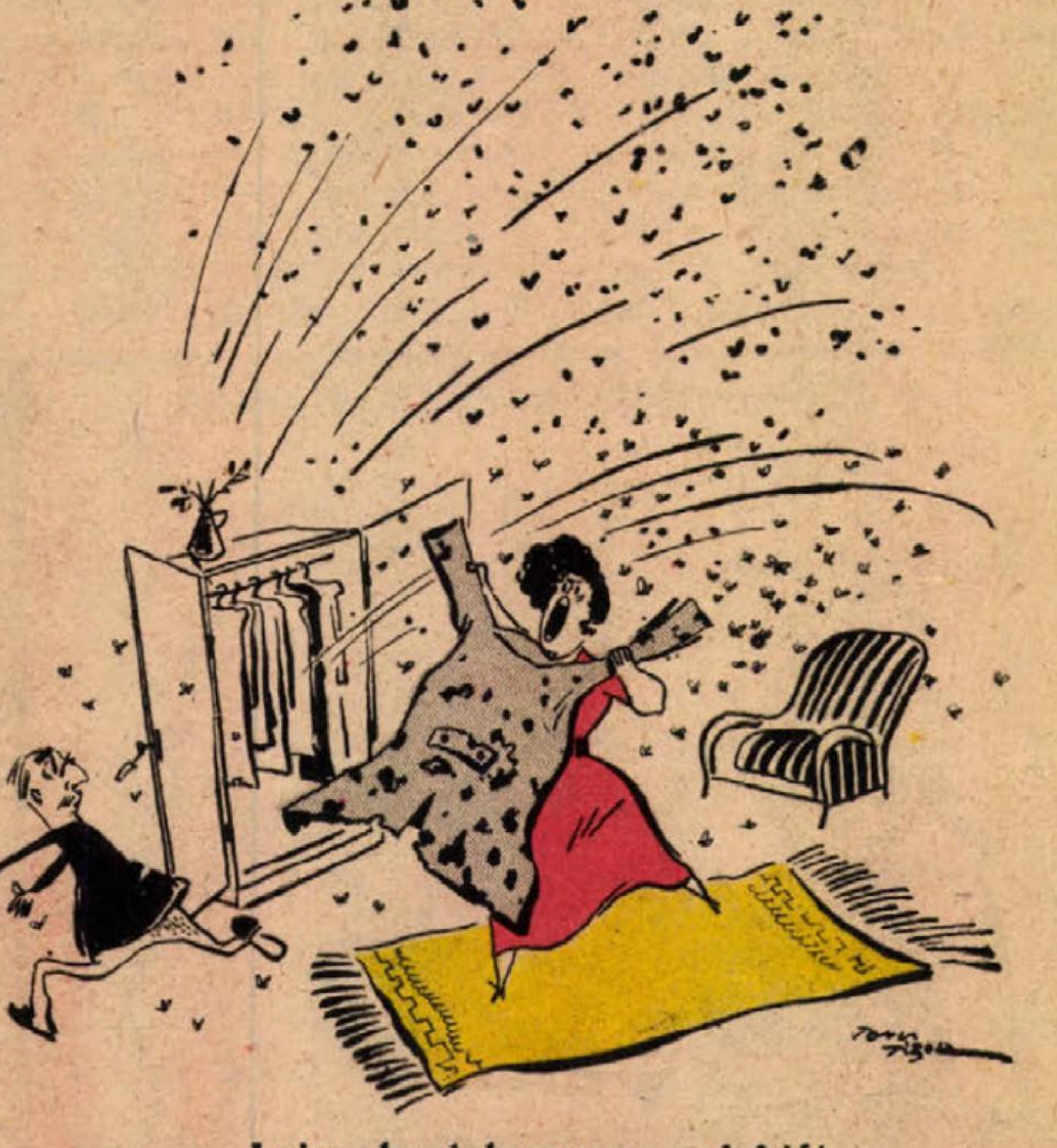

— Lajos, hozd hamar a molyirtót

ÚJ ÁGNE$A$$ZONY

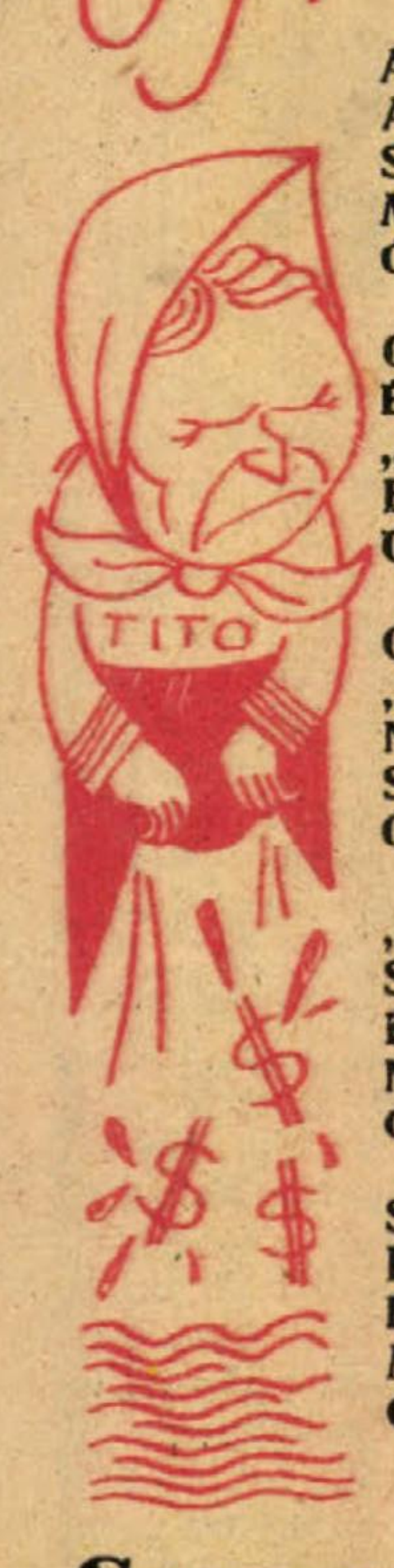

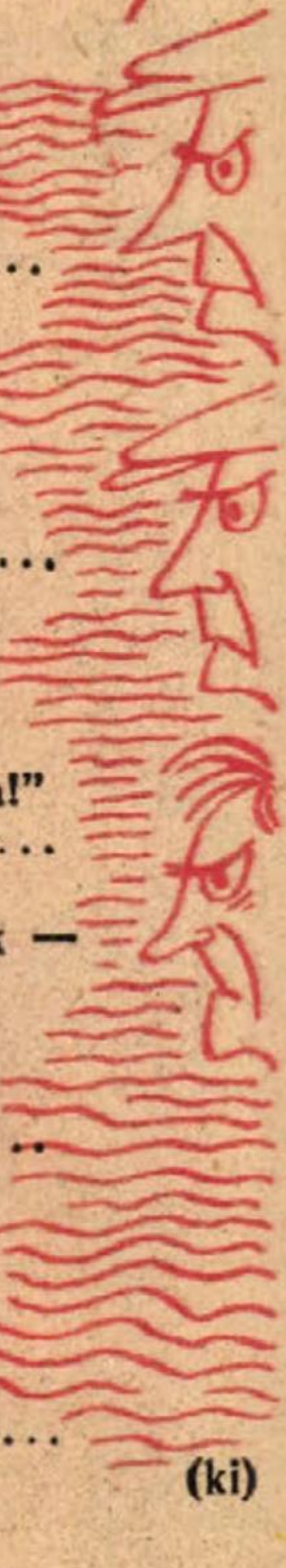

A szerb cézár nagy dumával
A szennyesét mossa, mossa...
S bérenceit, ügynökeit
Magyar rendőr elfogdossa.
Óh, irgalom atyja, ne hagyj el...

Odagyűl az ország népe
És nézi a piszkos leplet.
„Bizony, zöld ez és nem vörös,
Bárhogy erőlködik kelmed!"
Óh, irgalom atyja, ne hagyj el...

Odagyűl a világ népe:
„Bizony, ez az ügy nem tiszta.
Nézzék, dollárral van tele
S azt mondja, hogy kommunista!"
Óh, irgalom atyja, ne hagyj el...

„Ugyan, menjenek már kendtek —
Szól a cézár. — Ez a bérünk.
Én és ez a kicsiny dollár
Nagyon szépen összeférünk!"
Óh, irgalom atyja, ne hagyj el...

S szennyes leplét mindhiába,
Erőlködve, mossa, mossa...
Bérenceit, ügynökeit
Magyar rendőr elfogdossa.
Óh, irgalom atyja, ne hagyj el...

(ki)

Londoni háziasszonyok

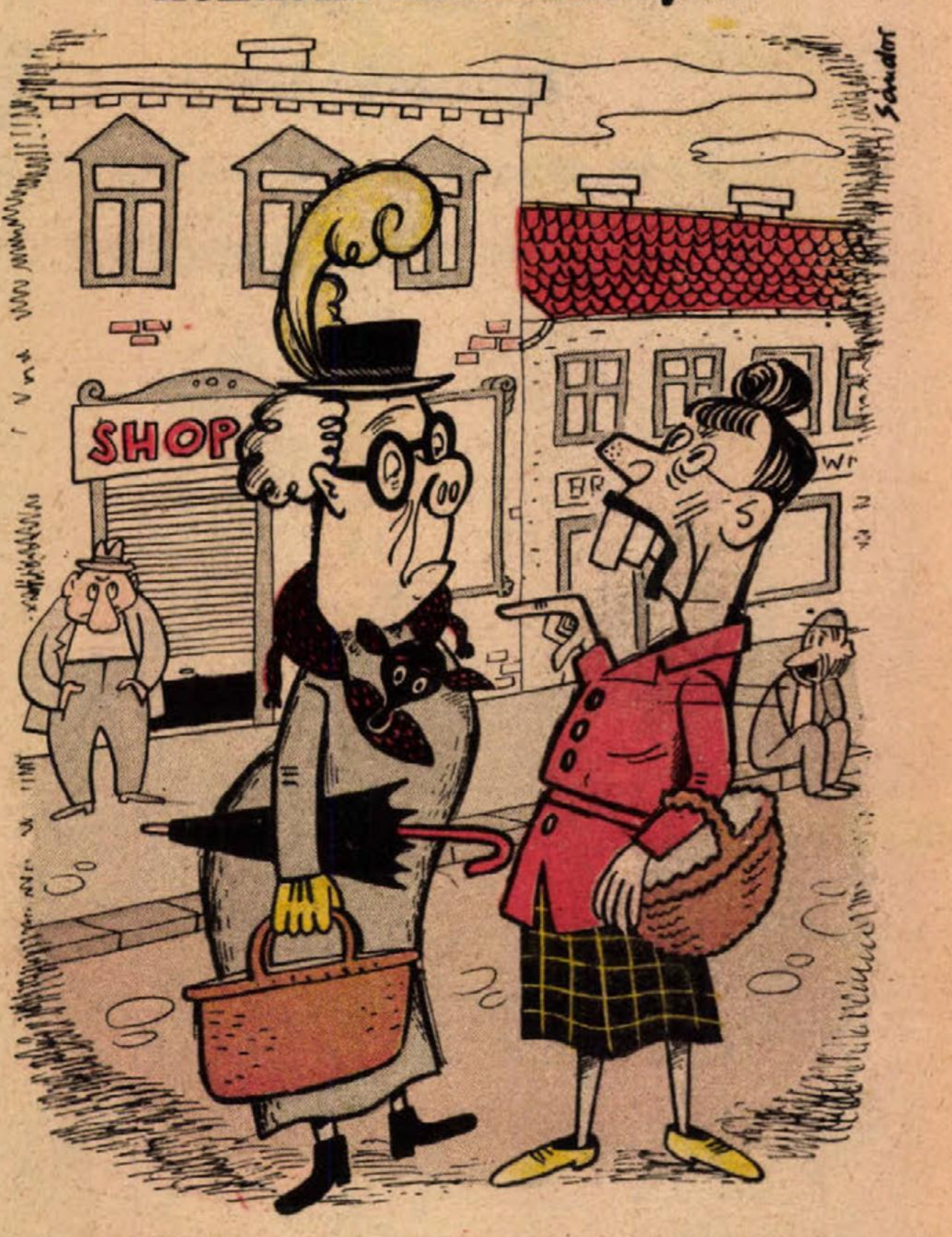

— Mondja kedves Mrs. Brown, maguknál mi lesz ma ebédre?
— Sajnos, csak ami tegnapról megmaradt.
— És tegnap mi volt?
— Semmi.

Ludas Matyi azt üzeni

L. J. G. A rajzötletek elég sablonosak. Jobbakat kérünk.

G. László, Bpest. Hungária-krt. Kedves írás, de még nem érett meg a közlésre.

Ifj. P. Sándor, Sarkadkeresztur. Ezek bizony régi viccecskék.

B. József, Nagykanizsa. A beküldött írások még erősen kezdetlegesek. Sokat kell fejlődnie.

„Benczur, 1949." Jó a tipp, kár, hogy későn érkezett. Üdv!

Ludas Matyi
Előfizetési ára 1 hónapra
Belföldön 2.80 forint
Külföldön 4.— forint
Postatak. bef. lap. száma 5170

Ludas Matyi
Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ
Lapkiadótulajdonos:
SZABADSÁG
lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Szomorú góré

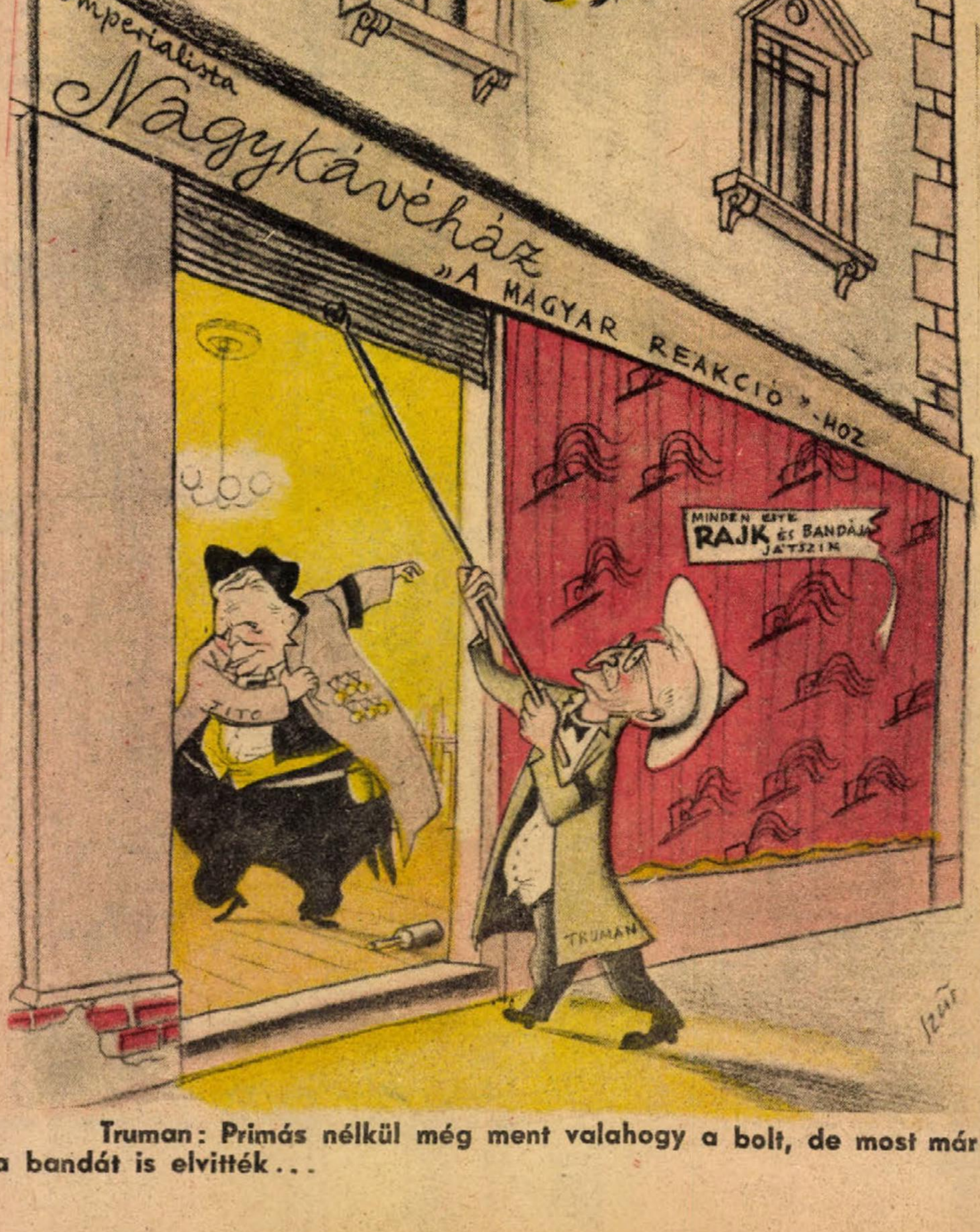
Imperialista Nagykávéház „A MAGYAR REAKCIÓ"-HOZ
MINDEN ESTE RAJK ÉS BANDÁJA JÁTSZIK
TITO
TRUMAN

Truman: Primás nélkül még ment valahogy a bolt, de most már a bandát is elvitték...

Londoni bankárklubban

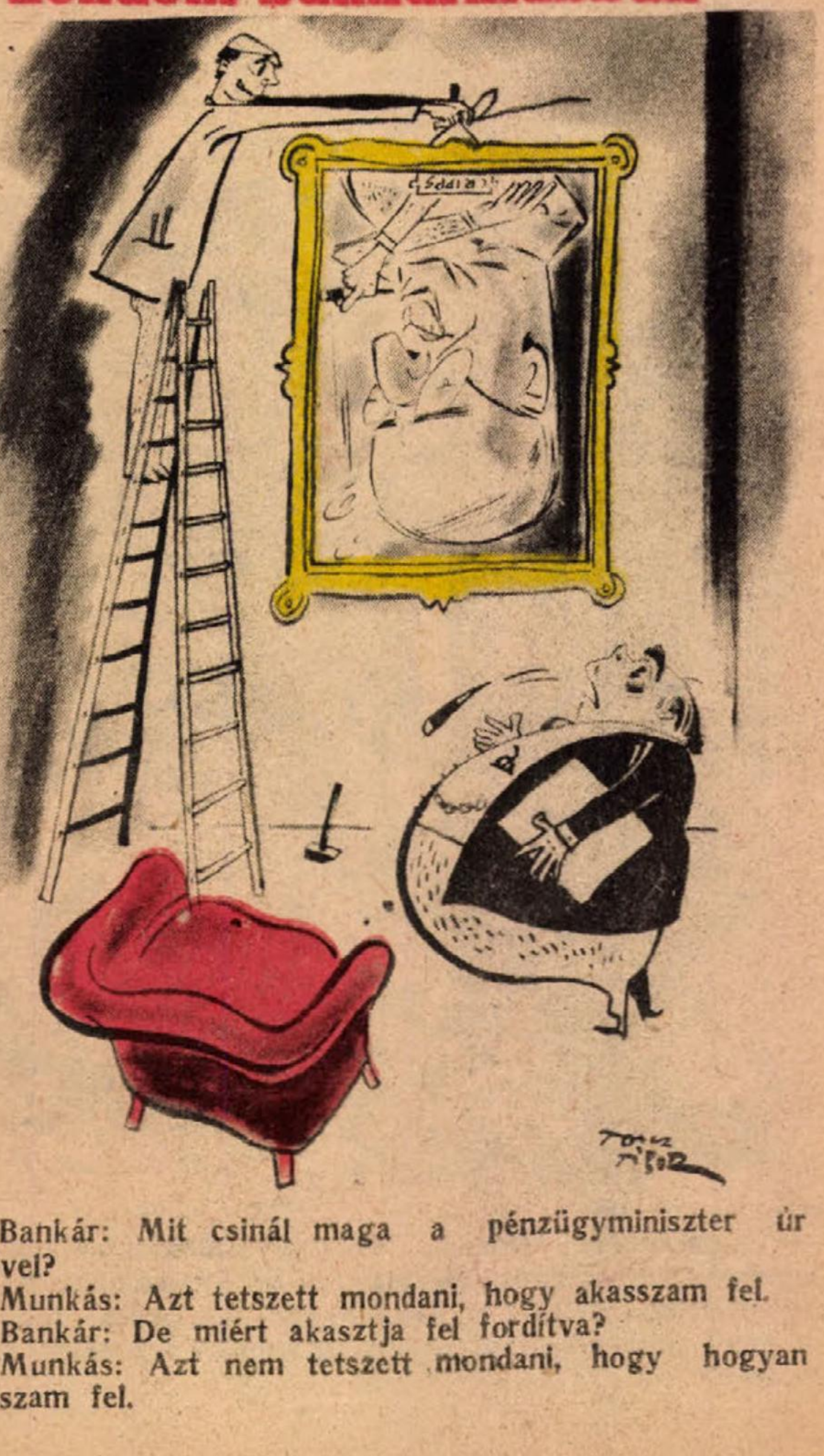

Bankár: Mit csinál maga a pénzügyminiszter úr képével?

Munkás: Azt tetszett mondani, hogy akasszam fel.

Bankár: De miért akasztja fel fordítva?

Munkás: Azt nem tetszett mondani, hogy hogyan akasszam fel.